Sfântul mare mucenic Nichita, daco-romanul (gotul) († 372)

(s.v. 15 septembrie / s.n. 28 septembrie)

Materiale despre Sfântul mare mucenic Nichita, daco-romanul (gotul) († 372):

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-mare-muc-Nichita,-daco-romanul

https://archive.org/details/@steaemy?query=Nichita+romanul

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Nichita

***

Sfântul mare mucenic Nichita a fost de neam got. El a fost ucenicul lui Teofil, episcopul goţilor, care a fost unul dintre părinţii Sinodului întâi Ecumenic de la Niceea [anul 325]. Când Athenarik, căpetenia goţilor, a început să îi tortureze pe creştini, Sfântul Nichita a stat înaintea lui şi 1-a înfierat ca pe un păgân şi un criminal.Torturat fiind în chip bestial, sfântul nu s-a lepădat nicicum de credin-

ţa creştină, ci a mărturisit-o cu şi mai multă putere, slăvindu-L pe Dumnezeu şi mulţumindu-I Lui. În timpul torturilor mintea îi era aţintită la Dumnezeu, iar la piept, sub cămaşă, purta o icoană a Preasfintei Născătoare de Dmnezeu cu Pruncul Iisus, în care dumnezeiescul Prunc era închipuit stând drept şi ţinând Sfânta Cruce în Mâinile Lui. La urmă călăul 1-a aruncat pe mucenic în foc, unde el şi-a dat sfântul lui suflet. Cu toate acestea, trupul lui a rămas nears. Prietenul lui, Marianus, i-a luat trupul, 1-a scos din pământul goţilor şi 1-a dus în Cilicia, în cetatea Mopsuestia. Acolo el a ridicat o Sfântă biserică închinată Sfântului mare mucenic Nichita, în care a aşezat şi moaştele făcătoare de minuni ale sfântului.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (septembrie), ziua a cincisprezecea - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Nichita (Minei) 5
Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Nichita, romanul 26
Acatistul Sfântului mare mucenic Nichita, romanul 34
Imnografie 45
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Nichita, romanul 46
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul mucenic Nichita, daco-romanul (gotul) († 372) 51
Sinaxar - Pomenirea pătimirii Sfântului marelui mucenic Nichita, gotul 53
15 septembrie - Sfântul mare mucenic Nichita 55
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului; Sfântul mare mucenic Nichita; Sfântul ierarh Visarion, arhiepiscopul Larisei 57
Proloage - Pătimirea Sfântului marelui mucenic Nichita 63
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mare mucenic Nichita 67
Cântare de laudă la Sfântul mare mucenic Nichita 69
Sfântul mare mucenic Nichita, gotul 71
Sfinte moaşte din epoca primară a creştinismului dobrogean 75
Hramul Parohiei "Sfântul mare mucenic Nichita Romanul" - Monte Compatri-San Cesareo 77
Icoana Maicii Domnului „Novonichita" 79
Icoane 83

Evanghelia şi Apostolul zilei

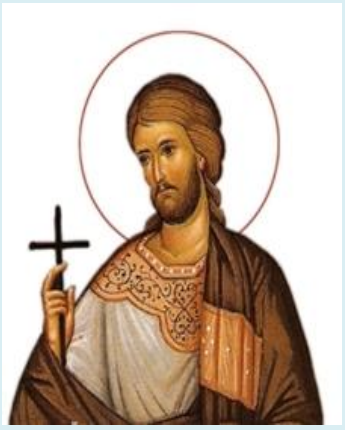

Evanghelia

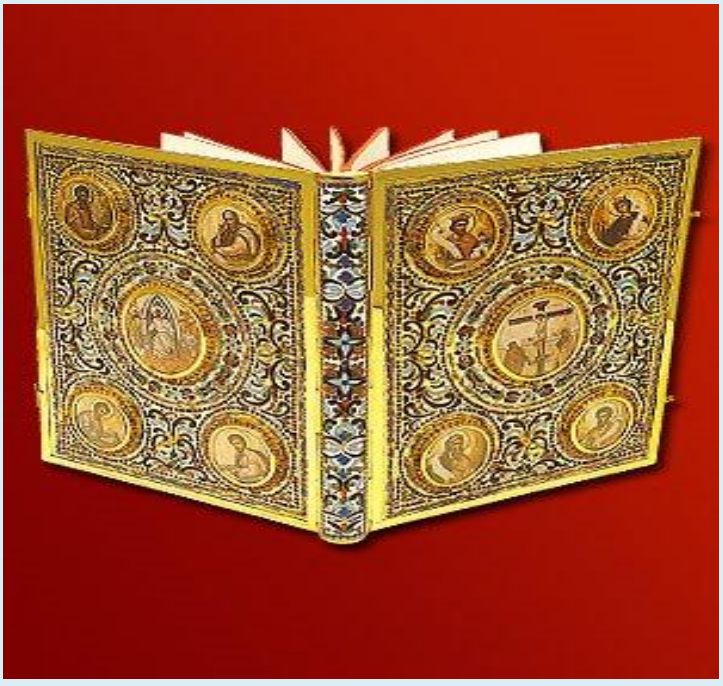

Matei 10, 16-22

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
16. Iată Eu vă trimit pe voi ca pe nişte oi în mijlocul lupilor; fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii.
17. Feriţi-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna sinedriştilor şi în sinagogile lor vă vor bate cu biciul.
18. La dregători şi la regi veţi fi duşi pentru Mine, spre mărturie lor şi păgânilor.
19. Iar când vă vor da pe voi în mâna lor, nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi vorbi, căci se va da vouă în ceasul acela ce să vorbiţi;

20. Fiindcă nu voi sunteţi care vorbiţi, ci Duhul Tatălui vostru este care grăieşte întru voi.
21. Va da frate pe frate la moarte şi tată pe fiu şi se vor scula copiii împotriva părinţilor şi-i vor ucide.
22. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui.

Apostol

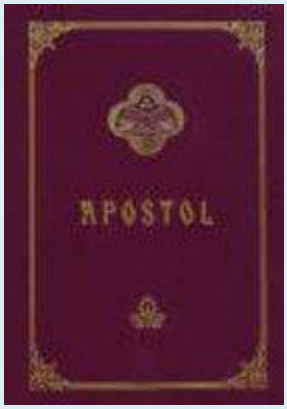

Epistola către Coloseni a Sfântului apostol Pavel

Coloseni 1, 24-29; 2, 1

Fraţilor,
24. Acum mă bucur de suferinţele mele pentru voi şi împlinesc, în trupul meu, lipsurile necazurilor lui Hristos, pentru trupul Lui, adică Biserica,
25. Al cărei slujitor m-am făcut, potrivit iconomiei lui Dumnezeu, ce mi-a fost dată mie pentru voi, ca să aduc la îndeplinire cuvântul lui Dumnezeu,
26. Taina cea din veci ascunsă neamurilor, iar acum descoperită sfinţilor Săi,
27. Cărora a voit Dumnezeu să le arate care este bogăţia slavei acestei taine între neamuri, adică Hristos cel dintru voi, nădejdea slavei.
28. Pe El noi Îl vestim, sfătuind pe orice om şi învăţând pe orice om, întru toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe tot omul, desăvârşit, în Hristos Iisus.
29. Spre aceasta mă şi ostenesc şi mă lupt, potrivit lucrării Lui, care se săvârşeşte în mine cu putere.

1. Căci voiesc ca voi să ştiţi cât de mare luptă am pentru voi.

În această lună (septembrie), ziua a cincisprezecea - Pomenirea Sfântului marelui mucenic Nichita (Minei)

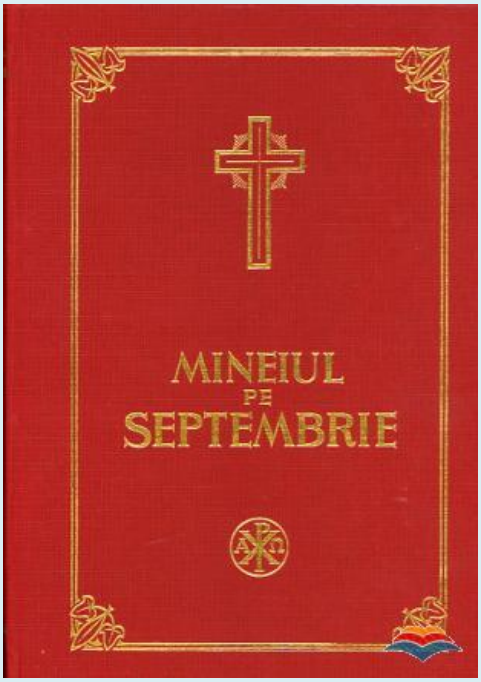

Slujba Sfântului marelui mucenic Nichita (s.v. 15 septembrie / s.n. 28 septembrie):

https://www.academia.edu/44185180/Slujba_Sf%C3%A2ntului_marelui_mucenic_Nichita_15_septembrie_

https://archive.org/details/slujba_20211016

https://www.slideshare.net/slideshow/slujba-250458598/250458598

***

Pomenirea Sfântului marelui mucenic Nichita care a pătimit pentru Hristos din-coace de fluviul Dunărea, întru aceste pământuri ale patriei noastre. Deci ca unui păzitor al acestor ţări, i s-a pus slujba cu Polieleu, după cum a fost tipărit şi în Mineiele ce au ieşit mai înainte, ca cel ce va voi să poată a o cânta şi cu Polieleu sau numai pe 6.

Seara: La Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 6 ale praznicului 3, şi ale mucenicului 3.

Stihirile praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămara...

Bucură-te, de viaţă purtătoare Cruce, biruinţa creştinătăţii cea nebiruită, uşa Raiului, întărirea credincioşilor, îngrădirea Bisericii; prin care stricăciunea a pierit şi s-a sfârşit, şi s-a călcat puterea morţii, şi ne-am înălţat de pe pământ la Cer, armă nebiruită, ceea ce eşti luptătoare împotriva dracilor, lauda mucenicilor cu adevărat, şi podoaba cuvioşilor, limanul mântuirii, care dăruieşti lumii mare milă.

Bucură-te, Crucea Domnului, prin care s-a dezlegat omenirea de blestem, ceea ce eşti semnul mântuirii cu adevărat, care goneşti pe vrăjmaşi întru înălţarea ta prea cinstită. Ajutătoarea noastră, stăpânia împăraţilor, tăria dreptţilor, podoaba preoţilor, care când te închipuim de nevoi ne mântuieşti. Toiagul puterii, prin care ne păstorim; arma păcii, căreia cu frică îi stau împrejur îngerii. Dumnezeiască slava lui Hristos, care dă lumii mare milă.

Bucură-te, povaţa orbilor, tămăduirea neputincioşilor, învierea tuturor morţilor, care ne-ai ridicat pe noi cei căzuţi întru stricăciune, Cruce cinstită, prin care s-a dezlegat blestemul, şi a odrăslit nestricăciunea, şi pământenii ne-am îndumnezeit şi diavolul cu totul s-a surpat. Astăzi pe tine înălţată văzându-te cu mâinile Arhiereilor, înălţăm pe Cel ce S-a înălţat în mijlocul tău, şi ţie ne închinăm, câştigând mare şi bogată milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Stihirile Sfântului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Biruit-ai mucenice pe vicleanul muncitor cu credinţa cea prea puternică, cugetătorule de Dumnezeu, şi cumplite dureri ai răbdat înţelepte. Pentru aceea ai întors pe barbari către Stăpânul şi Ziditorul tuturor, şi cu bună credinţă Îl slăvesc pe Dânsul.

Pârga cea din barbari aducându-o spre închinăciunea lui Hristos, mucenice mult-pătimitorule, de Dumnezeu grăitorule, ai murit pentru Treime; pentru aceea ai primit şi cununa pătimirii, şi ca un luminător străluceşti în lume cu dumnezeiască cuviinţă, vrednicule de laudă.

Într-armându-te cu toată arma bunei credinţe a Împăratului Hristos, întru război te-ai arătat nebiruit, ca odinioară Ghedeon cel prea viteaz, surpând taberele celor de alt neam, cu îndrăzneala ta cea vitejească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea, a lui Teofan*

Luminătorul mucenicilor te cunoaştem pe tine, Nichita mult pătimitorule al lui Hristos; căci tu părăsind mărirea dregătoriei celei pământeşti, şi urând părinteasca nedumnezeire, ai sfărâmat pe dumnezeii lor, şi cu biruinţă ai ruşinat pe barbari, plinind mucenicia mărturisirii pentru Hristos, şi te-ai făcut ostaş lui Dumnezeu celui din Cer, rugându-te pentru noi Ziditorului tuturor, să se milostivească, şi să miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Glasurile proorocilor au vestit mai-nainte pe lemnul cel sfânt, prin care s-a mântuit Adam din blestemul morţii cel de demult; şi înălţându-se acesta astăzi, înalţă glas împreună şi făptura, cerând de la Dumnezeu multă milă. Cela ce eşti întru milă singur nemăsurat Stăpâne, curăţire fii nouă, şi mântuieşte sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul, glasul al 7-lea: Dumnezeul nostru în Cer şi pe pământ, toate câte a vrut a făcut.

Stih: Întru ieşirea lui Israil din Egipt a casei lui Iacov din popor barbar.

Dumnezeul nostru în Cer şi pe pământ, toate câte a vrut a făcut.

Stih: Marea a văzut şi a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

Dumnezeul nostru în Cer şi pe pământ, toate câte a vrut a făcut.

Stih: Ce-ţi ţie mare că ai fugit, şi tu Iordane că te-ai întors înapoi.

De va fi Polieleu se pun şi citirile.

Din Proorocia lui Isaia citire

Cap. 43, vers 9.

Acestea zice Domnul: Toate neamurile s-au adunat împreună, şi se vor aduna boierii dintru ei. Cine va vesti acestea întru dânşii ? Sau cele din început cine le

va face vouă auzite ! Aducă-şi mărturiile sale, şi să se îndrepteze, şi să asculte; şi să zică adevărul: Fiţi mie mărturii, şi Eu sunt martor, grăieşte Domnul Dumnezeu. Şi Pruncul pe care l-am ales, ca să ştiţi şi să credeţi şi să cunoaşteţi, că Eu sunt. Mai-nainte de Mine nu a fost alt Dumnezeu, şi după Mine nu va fi. Eu sunt Dumnezeu, şi nu este afară de Mine Mântuitor. Eu am vestit, şi am mântuit; defăimat-am, şi nu am fost întru voi străin. Voi Mie mărturii, şi Eu martor Domnul Dumnezeu. Încă din început Eu sunt, şi nu este cine să scoată din mâinile Mele, face-voi, şi cine va întoarce aceasta? Aşa zice Domnul Dumnezeu, Cel ce ne mântuieşte pe noi Sfântul lui Israil.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 3, vers I.

Sufletele dreptţilor sunt în mâna lui Dumnezeu, şi nu se va atinge de dânsele munca. Părutu-s-a întru ochii celor nepricepuţi a muri, şi s-a socotit pedepsire ieşirea lor, şi mergerea de la noi sfărâmare; iar ei sunt în pace. Că înaintea feţei oamenilor de vor lua şi muncă, nădejdea lor este plină de nemurire, şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui; că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii şi i-a aflat luişi vrednici. Ca aurul în ulcea i-a lămurit pe ei, şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Şi în vremea cercetării sale vor străluci, şi ca scânteile prin paie vor fugi. Judeca-vor limbi, şi vor stăpâni popoare, şi va împărăţi întru dânşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul, şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 5, vers 16.

Dreptţii în veci vor fi vii, şi întru Domnul plata lor, şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Prea Înalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei, şi stema frumuseţei din mâna Domnului; că cu dreapta Sa îi va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui, şi va într-arma făptura spre izbânda vrăjmaşilor. Îmbrăca-se-va în zaua dreptăţii, şi-şi va pune luişi coif judecata cea nefăţarnică. Lua-va pavăză nebiruită sfinţenia, şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie, şi va da război împreună cu Dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor, şi ca dintru un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi din mânia cea aruncătoare de pietre, pline se vor arunca grindine. Întări-se-va asupra lor apa mării, şi râurile îi vor îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor Duhul puterii, şi ca un vifor va vântura pe ei, şi va pustii tot pământul fărădelegea, şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Auziţi dar împăraţi, şi înţelegeţi, învăţaţi-vă judecătorii marginilor pământului, Luaţi în urechi cei ce stăpâniţi mulţimi, şi cei ce vă trufiţi întru

popoarele neamurilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea, şi puterea de la Cel Prea Înalt.

La Litie

Sihira glasul 1, singur glasul:

Cu dumnezeiască cuviinţă întru curăţie vieţuind, şi vas de alegere arătându-te, ai luat darul botezului de la Teofil păstorul cel bun al goţilor; şi cu acesta împreună făcându-te părtaş nevoinţelor celor pentru credinţă, ai predicat necredincioşilor pe Hristos cu bărbăţie. Pentru aceasta şi cu cununa muceniciei încununându-te, acum stai de faţă lângă Scaunul Ziditorului tău, cu îngerii între cei din înălţime; cerând ca să se dăruiască nouă Nichita prea mărite, curăţire de păcate şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Astăzi toată lumea întru nevoinţa purtătorului de chinuri se veseleşte, şi Biserica lui Hristos cu flori împodobită, de Hristos mărturisitorule, strigă ţie: Aleasă slugă a lui Hristos şi apărătorule prea fierbinte, nu înceta a te ruga pentru robii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Astăzi pomul vieţii din sânurile pământului scoţându-se, adeverează învierea lui Hristos, celui ce S-a pironit pe dânsa, şi înălţat fiind prin mâinile preoţilor, vesteşte înălţarea lui la Cer; prin care firea omenească din căderea cea de pe pământ înălţându-se, în ceruri vieţuieşte. Pentru aceasta cu mulţumire strigăm: Doamne, cela ce Te-ai înălţat pe dânsa, şi împreună ne-ai înălţat pe noi, bucuriei Tale celei cereşti învredniceşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Crucea înălţându-se, toată făptura îndeamnă a lăuda prea curată patima Celui ce s-a înălţat pe dânsa; căci întru aceasta, ucigând pe cela ce ne-a ucis pe noi, pe cei omorâți i-a înviat şi i-a înfrumuseţat, şi în ceruri a locui i-a învrednicit ca un Milostiv, pentru mulţimea bunătăţii. Drept aceea bucurându-ne, să înălţăm numele Lui, şi să mărim Sfinţenia Lui cea prea înaltă. (de trei ori)

Stih: Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul şi vă închinaţi în muntele cel sfânt al Lui, că Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru.

Moise mai-nainte te-a închipuit pe tine, mâinile întinzându-şi spre înălţime, şi biruind pe tiranul Amalic, Cruce cinstită, lauda credincioşilor, întărirea nevoitorilor, frumuseţea apostolilor, biruinţa dreptţilor, mântuirea tuturor cuvioşilor. Pentru aceasta pe tine înălţată văzându-te, făptura se veseleşte şi prăznuieşte mărind pe Hristos, cel ce prin tine a adunat cele risipite, cu bunătatea cea prea înaltă. (de trei ori)

Stih: Iar Dumnezeu Împăratul nostru a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Cruce prea cinstită, căreia îţi stau împrejur cetele îngereşti bucurându-se, astăzi înălţată fiind cu dumnezeiasca voie, înalţă pe toţi cei goniţi prin amăgirea mâncării, şi s-au alunecat la moarte. Pentru aceasta pe tine cu inima şi cu buzele, credincioşii sărutându-te, sfinţenie luăm, strigând: Înălţaţi pe Hristos pe prea bunul Dumnezeu, şi să ne închinăm aşternutului picioarelor Lui celor dumnezeieşti. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glasul al 8-lea*

Cela ce porţi nume de biruinţă, te-ai arătat Nichita prea cinstite mucenic nebiruit, propovăduind în privelişte pe Hristos Dumnezeul nostru, şi mărturisindu-L pe Dânsul înaintea împăraţilor şi a tiranilor. Pentru aceea nu înceta rugându-L pentru pacea lumii, şi pentru iubitorii de Hristos împăraţi, şi pentru toţi cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta; şi pentru ca să ne izbăvească de toată mânia, ca un Iubitor de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glas acelaşi*

Glasul proorocului Tău Moise, Dumnezeule, s-a plinit, cela ce zice: Vedea-veţi Viaţa voastră spânzurată înaintea ochilor voştri. Astăzi Crucea se înalţă, şi lumea din înşelăciune se liberează. Astăzi învierea lui Hristos se înnoieşte, şi marginile pământului se bucură, în chimvale ca David cântare Ţie aducând, şi zicând: Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului Dumnezeule, Crucea şi Învierea; prin care ne-ai mântuit pe noi Bunule; Iubitorule de oameni, Atotputernice, Doamne mărire Ţie.

Iar de va fi Polieleu, zicem Stihoavna sfântului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Bucură-te, ostaşul lui Hristos, cel numit cu numele dumnezeieştii biruinţe asupra vrăjmaşilor, cel ce povăţuieşti cu făclia bunei credinţe pe popoarele goţilor, către lumina cea neînserată. Cel ce ai defăimat toată câştigarea cea curgătoare, şi cu nevoinţele tale, moştenind Împărăţia cea cerească, şi lucrarea minunilor. Adu-ţi aminte stând înaintea scaunului Ziditorului tău, de cei ce te laudă pe tine cu credinţă, Nichita dumnezeiescule, lauda Bisericii lui Hristos; pe care păzeşte-o cu rugăciunile tale nebântuită.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori, şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Cu arma Crucii celei purtătoare de viaţă, ai călcat pe vrăjmaşul cel mult meşteşugăreţ, trăgând pe mulţimile goţilor din adâncul rătăcirii, şi lui Hristos aducându-i pradă prea mărită. Şi de aceea după numele biruinţei, ai primit cununa de la singur Împăratul, fericite, avându-o pe aceasta răsplătire luptelor tale. Pentru aceasta cinstind pe prea sfântă prăznuirea ta cu credinţă, cerem a dobândi noi cu rugăciunile tale, Împărăţia lui Hristos, şi a ne mântui de greşale, şi de toată scârba.

Stih: Răsădiţi fiind în casa Domnului, în curţile Dumnezeului nostru vor înflori.
Vino către noi cei ce te rugăm, şi ne necăjim, ajutor prea gata, îmblânzind valul supărărilor vieţii, şi încetând vicleniile cele rele, ale demonilor, Nichita de Dumnezeu alesule, mărite mucenice al lui Hristos; cel ce ai biruit cu statornicia pe Atanarih, schingiuindu-te pentru credinţă fără cruţare; vino acum de apără turma ta sfinte, pe ceea ce te-a câştigat pe tine ocrotitor şi păzitor nebiruit; pe Hristos rugându-L, curăţire de greşale să i se dăruiască ei şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Cela ce porţi nume de biruinţă, te-ai arătat Nichita prea cinstite mucenic nebiruit, propovăduind în privelişte pe Hristos Dumnezeul nostru, şi mărturisindu-L pe Dânsul înaintea împăraţilor şi a tiranilor. Pentru aceea nu înceta rugându-L pentru pacea lumii, şi pentru iubitorii de Hristos împăraţi, şi pentru toţi cei ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta; şi pentru ca să ne izbăvească de toată mânia, ca un Iubitor de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glas acelaşi*

Glasul proorocului tău Moise, Dumnezeule, s-a plinit, cela ce zice: Vedea-veţi Viaţa voastră spânzurată înaintea ochilor voştri. Astăzi Crucea se înalţă, şi lumea din înşelăciune se liberează. Astăzi învierea lui Hristos se înnoieşte, şi marginile pământului se bucură, în chimvale ca David cântare Ţie aducând, şi zicând: Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului Dumnezeule, Crucea şi În-

vierea; prin care ne-ai mântuit pe noi Bunule; Iubitorule de oameni, Atotputernice, Doamne mărire Ție.

Troparul, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Nichita întru nevoința sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Sau aceasta, glasul 1: Purtătorule de chinuri biruind mai întâi năvălirile barbarilor, cu puterea Crucii cea nebiruită, pe urmă ai surpat mândria dracilor, împotrivindu-te cu vitejia ta înțelepte, şi biruindu-o Nichita, ai luat daruri vrednice de biruință. Slavă lui Hristos celui ce te-a întărit, slavă Celui ce te-a încununat, slavă Celui ce a mărit pururea cinstită pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul.., Troparul praznicului de 2 ori. Slavă..., a sfântului, Şi acum..., a praznicului.

După întâia Catismă, de este Polieleu, zicem **Sedealna** sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credința dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Crucea luând ca o platoşă, ai mers către lupta vrăjmaşilor celor nevăzuți, Nichita de trei ori fericite; unde pierzând tirania necredincioşilor, răsplătire ai luat darul minunilor, rugându-te să se mântuiască de ispite, cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *iar aceasta.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *asemenea*

Întru tine de trei ori fericită şi de viață purtătoare Cruce, popoarele veselindu-se, împreună prăznuiesc cu cetele cele fără de materie; cetele arhiereilor cu cinste te laudă; mulțimile monahilor şi a pustnicilor ți se închină; cu care toți slăvim pe Hristos, cel ce S-a răstignit.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

O minune înfricoşată! Şi arătare prea mărită! Cum primeai răni nesuferite Nichita, şi pătimind strigai, către tiranii cei neînţelegători: Nu mă voi depărta de dragostea Hristosului meu, a căruia Cruce cinstesc şi cinstitele patimi, prin care lumea se mântuieşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *iar aceasta.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *a praznicului*

Făptura văzând Crucea Ta Hristoase înălţată, înalţă glas, lăudând patima Ta cea de bunăvoie, a Dumnezeului nostru al tuturor, şi slăvind prea sfântă Învierea Ta cea din morţi; prin care ai dăruit lumii viaţă veşnică.

De este Polieleu, zicem Sedelnele cele de după Cântarea a 3-a. Deci Antifonul cel dintâi al glasului, al 4-lea.

Prochimenul glasul al 4-lea: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Stih: Sfinţilor celor de pe pământul Lui minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Luca.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.

8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri Nichita, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Deci **Stihira**. Glasul al 6-lea: Astăzi toată lumea întru nevoinţa purtătorului de chinuri se veseleşte, şi Biserica lui Hristos cu flori împodobită, de Hristos mărturisitorule, strigă ţie: Aleasă slugă a lui Hristos şi apărătorule prea fierbinte, nu înceta a te ruga pentru robii tăi.

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 6; şi al sfântului pe 8, iar fiind Polieleu zicem al praznicului cu Irmosul pe 6 şi al sfântului pe 6.

Canonul Sfântului

al lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Cela ce ţi-ai omorât cugetul trupului, luminează-mi cugetul cu strălucirea cea luminătoare, ca să laud prăznuirea ta, ca a unui biruitor prea ales, ce te rogi lui Hristos pentru noi, o Nichita.
Nemolipsindu-te de otrava patimilor, cu vitejie ai răbdat chinurile, şi ca un mucenic te-ai îmbrăcat cu haina cea cinstită, care s-a ţesut din sângiurile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nouă şi minunată cale de nevoinţe ai arătat, pironindu-te pentru noi pe lemn Stăpâne; că Te-ai făcut pârgă mărturisirii şi răbdării mucenicilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ca o uşă a pogorârii Tale către noi Doamne, mai presus de fiinţă Te-a strălucit pe Tine Iubitorule de oameni îndoit în fire, Cel ce te numeşti Răsărit şi Soare, şi Lumină, să se laude.

De este Polieleu, zicem Catavasiile praznicului.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veselească-se de Tine Biserica...

Cu vitejie sufletească ai răbdat îngrozirile tiranului, mărite mucenice al lui Hristos, întărindu-te cu putere dumnezeiască.

Deznodarea trupului tău, şi tăierea mădularelor ai suferit mucenice prea lăudate, pentru dragostea lui Hristos care ţi-a prea mărit sufletul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Se bucură de tine adunarea mucenicilor lui Hristos, văzând că se săvârşeşte pomenirea ta astăzi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Marie lăcaşul cel curat şi cinstit al fecioriei, vindecă rănile cele cumplite ale inimii mele.

Irmos: Veselească-se de Tine Biserica Ta Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sedealna sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Veselindu-te, fericite, întru durerile trupului, după cuviinţă ai câştigat desfătarea cea dumnezeiască şi fără durere în Rai, primind de la Dumnezeu cununa nemuririi; pentru aceea izvorăşti şi râuri de tămăduiri, celor ce cu dragoste năzuiesc la acoperământul tău mucenice. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Degrab apucă înainte până a nu ne robi pe noi vrăjmaşii cei ce te hulesc pe Tine, şi ne îngrozesc Hristoase Dumnezeul nostru. Omoară prin Crucea Ta pe cei ce ne vrăjmăşesc pe noi cu războiul. Ca să cunoască cât poate credinţa bine credincioşilor; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, unule Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne!

Întru cugetările Domnului îndulcindu-se, şi întru strălucirile Lui dezmierdându-se mucenicul, pătimind nu simţea, ci bucurându-se striga: Slavă puterii Tale, Doamne.

Fiind răscumpărat cu sângele Stăpânului, mult-pătimitorul Nichita, bucurându-se aduce sângele său lui Hristos, pentru care ucigându-se strigă: Slavă Ție Dumnezeul meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De dragostea Mântuitorului aprins mucenicul, a călcat văpaia cea idolească, şi toată puterea dracilor, şi strigă Ziditorului: Slavă puterii Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Împărate al împăraţilor Hristoase, Fecioara cea prea curată, fiind împodobită cu tot felul de străluciri, ca un Cer însufleţit, acum se prea măreşte ca o Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Cine poate spune darurile tale cele de biruinţă, şi cununile care ţi-a dăruit ţie Hristos ? Căci te-ai nevoit pentru Dânsul, prea lăudate Nichita.

Mucenicii săvârşindu-şi nevoinţele pe pământ, au primit de la tine răsplătire cerească. Hristoase Dătătorule de viaţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Acum străluceşti ca un luminător, o Nichita prea lăudate, ajungând a fi lumină a doua, stând cu mărire înaintea Luminii celei mari.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În vremile cele de apoi, Lumina ceea ce a fost mai-nainte de veci ne-ai născut Maica lui Dumnezeu, nouă celor dintru întunericul vieţii, şi a luminat lumea.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi ţie cu glas...

Îndulcitu-te-ai de frumuseţile Ziditorului, mărite, şi primind luminile cele de acolo, fericite, te-ai într-aripat, şi nebăgând seamă de moarte, ai mers către Dânsul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetând cu socoteală înţeleaptă mucenice, ai ales mai de cinste cele veşnice, decât cele trecătoare, şi cu bucurie ţi-ai dat trupul tău chinurilor, o Nichita veselindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Singură pe tine, ca pe un măr în dumbravă, şi ca pe un crin prea curat, şi ca o floare din văi, o Maica lui Dumnezeu; aflându-te Mirele cel mare Hristos, întru tine S-a sălăşluit.

Irmos: Jertfi-voi Ție cu glas de laudă Doamne, Biserica striga către Tine, de sângele dracilor curățindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Tăind tăria înşelăciunii cu împotrivirea ta, şi luând cununa biruinţei prin nevoinţa ta, te veseleşti împreună cu îngerii mărite Nichita, cel cu nume de biruinţă, dimpreună cu dânşii neîncetat, rugându-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

Icos: Dându-mi cunoştinţă sufletului meu, curăţeşte-mi mintea, şi mă arată lucrător poruncilor Tale Mântuitorule, ca să pot birui pornirile cele multe ale patimilor mele, şi să câştig darul cel de biruinţă al nestricăciunii, prin rugăciunile viteazului Tău purtător de chinuri Nichita, Iubitorule de oameni, Căci el ne-a chemat pe noi la pomenirea sa, rugându-se neîncetat pentru noi toți.

Sinaxar

Întru această lună în 15 zile, pătimirea Sfântului marelui mucenic Nichita.

Stih: Te arzi Nichita, şi te faci purtător de biruinţă,
Sau mai bine a zice, biruitor focului purtătorul de biruinţă.
A cincisprezecea zi s-a aruncat,
Nichita în cuptorul cel înfocat.

Acesta a fost pe vremea împărăţiei marelui Constantin, născut şi crescut în ţara barbarilor celor numiţi Goţia (adică în Dacia lui Traian), care scriitorilor greceşti le este dincolo de Dunăre, iar nouă românilor dincoace de Dunăre, care

ţară pe acele vremuri o stăpâneau goţii şi se chema Goţia, iar acum se cheamă România; deci fiindcă, acest sfânt nu a voit a urma păgânătatea barbarilor, ci precum era de neam luminat şi bogat, aşa era şi creştin bun. Deci fiind prins de Atanarih stăpânitorul goţilor, pentru credinţa lui Hristos, foarte muncit a fost; mai pe urmă prin foc s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Filotei, preotul.

Stih: Vieţuind Filotei ca un iubit al lui Dumnezeu,
A aflat viaţă fără de sfârşit împreună cu prietenii lui Dumnezeu.

Acesta a fost dintr-un sat ce se chema Mirmicos, din locul ce se cheamă Opsichiu, şi se numea asemenea cu maica sa, pe care o chema Teofila; deci însurându-se şi făcându-se tată de copii, se învrednici de se făcu preot. Şi de atunci nevoindu-se cu postul şi cu rugăciunea, se făcu mare făcător de minuni.
La vremea de lipsă a dat pâine flămânzilor, prefăcut-a apă din râu în vin, şi a mutat o piatră foarte mare cu cuvântul său, şi peste un an după adormirea sa, mutându-se într-alt loc şi-a întins mâinile ca şi cum ar fi fost viu, şi apucându-se de umerii unor doi preoţi ce vrea să-l mute, s-a sculat pe picioare, şi păşind de trei ori s-a mutat, şi s-a aşezat în locul care şi acum zace. Şi izvorăşte mir nepărăsit dând minunată dovedire de cea îmbunătăţită viaţa sa.

Tot în această zi, Sfântul Porfirie cel dintre mimi (sau îngânători).

Stih: Poruncindu-ţi-se ca de botez să-ţi baţi joc,
De înşelăciune ţi-ai bătut joc.
Şi te speli Porfirie şi de sabie te-ai tăiat,
Iar duhul tău în mâna lui Dumnezeu ţi l-ai dat.

Acestuia poruncindu-i-se de Iulian paravatul, când serba ziua naşterii lui, ca să hulească şi să batjocorească lucrurile cele creştineşti, când vrea să intre în apă şi să se afunde, strigat-a tare: Botează-se, Porfirie în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Deci ieşind afară şi îmbrăcându-se cu haine albe, şi mărturisindu-se că este creştin, şi propovăduind de faţă, i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, aflarea moaştelor Sfântului Acachie, episcopul Melitiei.

Stih: Cinstind noi aflarea moaştelor tale fără îndoire,
Vom afla Acachie de cele rele mântuire.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Maxim de sabie s-a săvârşit.

Stih: Văzând pe Dumnezeu întinzându-ţi ţie cunună arătat,

Întinzi capul tău Maxime către sabie înfăţişat.

Tot în această zi, două Sfinte fecioare prin sabie s-au săvârşit.

Stih: Un cuget şi o sârguinţă două fecioare având,
La sabie şi-au plecat grumazii lor prea curând.

Tot în această zi, aflarea moaştelor Sfântului întâiului mucenic Ştefan.

Stih: De obşte este Ştefan în lume aflare,
Întâi mare nevoitor al lui Dumnezeu celui mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici celor ce au pătimit împreună cu Sfântul mucenic Nichita.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintele nostru Visarion, arhiepiscopului Larisei, făcătorul de minuni.

Stih: Visarion după ce de pe pământ către Cer s-a mutat,
Şi acolo împreună cu jertfitorii preoţeşte luminat.
În cincisprezece zile a murit păzitorul Tesaliei,
Cel neadormit priveghetor al Eladei.

Tot în această zi, cuviosul părintele nostru Gherasim ctitorul Sfintei Mânăstiri a Sfintei Treimi, ce se numeşte Survia, care se află aproape de Macreniţa cea din Zagora, cu pace s-a săvârşit. Sfântul noul mucenic Ioan Criteanul, care a mărturisit în Efesul cel nou, la anul o mie opt sute unsprezece (despre care vezi în Limonariul cel nou).

Cu ale lor sfinte rugăciuni Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc, tinerii lui Avraam, de dorirea dreptei credinţe, mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Acum luminându-te mucenice cu Lumina cea neapropiată, luminează cu lumina ta pe cei ce-ţi laudă acum praznicul tău, strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul meu şi Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Oştile îngerilor foarte s-au minunat de bărbăţia ta, fericite, văzându-te că cu tărie te nevoieşti, grăind: Bine eşti cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Împreună cu ceata cea de sus, Gavriil cel fără de trup veselindu-se, strigă către tine: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu prea curată, binecuvântată eşti tu între femei, fără prihană Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Jertfă deplin şi primită te-ai adus pe sine-ţi mucenice nebiruite, şi jertfire întreagă de bun miros te-ai făcut Stăpânului tău, Celui ce S-a răstignit pentru noi, cu veselie strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Risipind taberele vrăjmaşului ca un viteaz dumnezeiesc, ce după lege te-ai nevoit, după vrednicie ai primit cununa biruinţei cea neveştejită, din dreapta cea purtătoare de viaţă, înaintea căreia stai acum, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Fără de îndoială iubind pe Hristos, ai amestecat sângele tău cu sângele Lui, şi cu bice fiind bătut, şi în multe feluri ucis, împărăţeşti acum împreună cu Dânsul, ca un râvnitor al Lui, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născând pe Hristos, pe Cel ce singur este prea curat, arătat ai spălat spurcăciunea firii noastre prea curată de Dumnezeu Născătoare cu totul fără prihană. Şi te-ai făcut mai presus decât Heruvimii şi decât Serafimii, care strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmos:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat, şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei Iubitori de buna credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Cu totul mă dau ţie de Dumnezeu fericite Nichita, ca să te câştig pe tine părtinitor către Stăpânul, Cel ce poate a mă mântui de toată primejdia. Şi care este pricinuitor dumnezeieştii mântuiri.

Făcându-te cu adevărat mărturisitor adevărului mucenice, bucurându-te stai acum cu îndrăzneală înaintea Adevărului celui ipostatic şi cinstit, câştigând darurile nevoinţelor tale.

Liniştitu-te-ai la limanul cel lin, odihnindu-te de ostenelile tale, şi purtând cununã, dănţuieşti în Rai împreună cu mucenicii lui Hristos. Aşadar ca pe un mărit de Dumnezeu, după vrednicie toţi te mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împărtăşeşte-mi cu îndestulare darul tău mucenice, celui ce ţi-am împletit cu sârguinţă cununi de laude cu cuvinte, izbăvindu-mă de păcatul meu şi de faptele mele cele cumplite, prin rugăciunile tale prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai presus de legile firii ai născut pe Dătătorul de lege, Cel ce s-a cunoscut lumii în două firi, făcându-se trup fără schimbare, pentru milostivirea cea neurmată, binecuvântată prea curată Fecioară.

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului; din tine muntele cel netăiat Fecioară S-a tăiat, adunând firile cele osebite; pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii...

Precum cu puterea Crucii înţelepte, ai biruit barbaricească semeţie, şi tulburarea tiranilor, mare mucenice Nichita, aşa prin rugăciunile tale încetează mişcările trupului, şi năvălirile patimilor noastre; dându-ne dezlegare păcatelor biruitorule, ca unul ce ai multă îndrăzneală către Dumnezeu. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Crucea este păzitoare a toată lumea; Crucea podoaba Bisericii; Crucea stăpânia împăraţilor; Crucea întărirea credincioşilor; Crucea slava îngerilor, şi dracilor rană.

La Laude

Stihirile Sfântului Nichita, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Când ceaţa relei credinţe tot pământul a întunecat, atunci luminător pe tine Domnul te-a arătat, învăţător bunei credinţe poporului goţilor, şi curăţitor rătăcirii idolilor, cu darul Dumnezeiescului Duh. Pentru aceasta cu bună credinţă împreună adunându-ne, cinstim dumnezeiasca ta pomenire, luând dezlegare greşalelor.

Cu puterea lui Hristos împuternicindu-te, toată desfătarea vieţii de cele de jos râvnitoare, ai trecut-o cu vederea. Şi pe drumul chinuirii bucurându-te ai călătorit, şi a tiranilor cruzime cu bărbăţie biruind, cununa biruinţei ai primit de la unul Dumnezeu; către care acum stând de faţă purtătorule de chinuri: Adu-ţi aminte Nichita de cei ce cu dorire, săvârşesc pomenirea ta.

Pe mărirea cea stricăcioasă trecând cu vederea, slava cea cerească ţi-a dat-o Hristosul tău, ca celui ce-L slăveşti pe el cu vărsarea sângelui, şi credincioşilor pe tine te-a dăruit apărător dumnezeiesc, scăpându-i pe ei de ispitele cele grele. Pentru aceasta ca pe ocârmuitorul cetăţii, îmbogăţindu-se turma ta, cu laude te cinsteşte în toţi anii pe tine Nichita mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Veniţi credincioşilor întru laude să prăznuim pomenirea măritului mucenic Nichita, că acesta propovăduind popoarelor goţilor credinţa lui Hristos şi pecetluind cu foc mărturisirea cea bună, ostaş s-a arătat nebiruit al Împăratului tuturor şi Dumnezeu; tăind împreună miile înţelegătoarelor seminţii celor de alt neam, cu puterea Dumnezeului nostru celui ce S-a pironit pe lemn. Pe care rugăm neîncetat pentru dreptmăritorii creştini, şi pentru toţi cei ce săvârşesc cu credinţă, dumnezeiasca şi prea mărita lui pomenire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului, asemenea*

Pe care de demult Moise mai-nainte închipuindu-o întru sine, pe Amalic surpând l-a biruit, şi David psalmistul strigând, a poruncit să se închine aşternutului picioarelor Tale, cinstitei Crucii Tale, Hristoase Dumnezeule; astăzi păcătoşii ne închinăm, cu buze nevrednice; pe Tine Cela ce ai suferit a Te pironi pe dânsa, lăudându-te strigăm: Doamne împreună cu tâlharul, împărăţiei Tale învredniceşte-ne pe noi.

Şi de este Polieleu cântăm Slavoslovia cea mare, iar nefiind Polieleu, cântăm **Stihoavna** prazniculuі, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Astăzi Crucea Domnului se înalţă, lemnul cel de viaţă purtător, pe care cu trupul S-a pironit Hristos, pe toţi chemând spre mântuire.

Stih: Înălţaţi pe Domnul Dumnezeul nostru, şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Bucură-te, dumnezeiască păzitoarea credincioşilor, zidul cel nebiruit, crucea Domnului, prin care de pe pământ, la Cer ne-am înălţat.

Stih: Iar Dumnezeu Împăratul nostru mai-nainte de veac a lucrat mântuire în mijlocul pământului.

Veniţi toţi, cu veselie să sărutăm lemnul cel purtător de viaţă, pe care S-a pironit Hristos, mântuirea lumii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glasul al 6-lea*

Astăzi toată lumea se veseleşte de nevoinţa biruitorului, şi Biserica lui Hristos, înfrumuseţându-se cu flori, strigă ţie mucenice Nichita: Slugă bună a lui Hristos, şi părtinitorule fierbinte, nu lipsi a te ruga pentru robii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al prazniculuі, asemenea*

Astăzi pomul vieţii din sânurile pământului scoţându-se, adeverează învierea lui Hristos, celui ce S-a pironit pe dânsa. Şi înălţat fiind prin mâinile preoţilor, vesteşte înălţarea Lui la ceruri; prin care firea omenească din căderea cea de pe pământ înălţându-se, în ceruri vieţuieşte. Pentru aceasta cu mulţumire strigăm: Doamne cela ce Te-ai înălţat pe dânsa, şi împreună ne-ai înălţat şi pe noi, bucuriei Tale celei cereşti, învredniceşte pe cei ce Te laudă pe Tine.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei, după rânduială și Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul praznicului, Cântarea 1-a, pe 4, şi dintru a Sfântului Cântarea a 6-a pe 4. Prochimen glasul al 7-lea. Veseli-se-va dreptul de Domnul... Stih: Auzi Dumnezeule glasul meu. Apostolul către Timotei: Fiule Timotei întăreşte-te... Caută la Octombrie în 26. Aliluia. Dreptul ca finicul va înflori... Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor săi, iată eu vă trimit pe voi ca oile prin mijlocul... Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul...

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Nichita, romanul

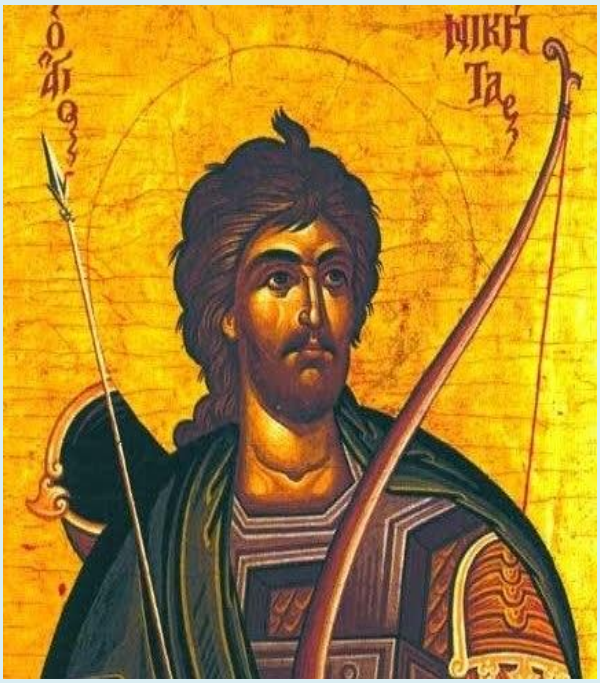

Canon de rugăciune către Sfântul mare mucenic Nichita, romanul (s.v. 15 septembrie / s.n. 28 septembrie):

https://www.academia.edu/124464260/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_mare_mucenic_Nichita_romanul_s_v_15_septembrie_s_n_28_septembrie_

https://archive.org/details/canon_20241006

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfantul-mare-mucenic-nichita-romanul-s-v-15-septembrie-s-n-28-septembrie/272216570

***

Troparul Sfântului mare mucenic Nichita, glasul 1: Purtătorule de chinuri, biruind mai întâi năvălirile barbarilor cu puterea Crucii cea nebiruită, pe urmă ai surpat mândria demonilor, împotrivindu-te cu vitejia ta, înţelepte şi biruind-o, Sfinte mucenice Nichita, ai luat daruri vrednice de biruinţă. Slavă lui Hristos, cel ce te-a întărit; Slavă Celui ce te-a încununat; Slavă Celui ce a mărit pururea cinstită pomenirea ta.

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce ţi-ai omorât cugetul trupului, luminează-mi cugetul cu strălucirea cea luminătoare, ca să laud, ca a unui ales biruitor, prăznuirea ta, cel ce te rogi lui Hristos pentru noi, Sfinte mucenice Nichita.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nemolipsindu-te de otrava patimilor, cu vitejie ai răbdat chinurile şi ca un mucenic te-ai îmbrăcat cu haina cea cinstită, care ţi-a fost ţesută din sângiuirile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nouă şi minunată cale de nevoinţe ai arătat, pironindu-Te pentru noi pe lemn, Stăpâne. Că Te-ai făcut pârgă mărturisirii şi răbdării mucenicilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ca o uşă a pogorârii Tale către noi, Doamne, mai presus de fiinţă Te-a strălucit pe Tine, Iubitorule de oameni, îndoit în fire, Cel ce eşti numit răsărit şi soare şi lumină, să fie lăudată.

Catavasie: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmeziş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruită armă. Pentru aceea să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica Ta Hristoase cântând: Tu eşti Puterea mea Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu vitejie sufletească ai răbdat îngrozirile tiranului, mărite mucenice al lui Hristos, fiind întărit cu putere dumnezeiască.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Deznodarea trupului tău şi tăierea mădularelor ai suferit, mucenice prea lăudate, pentru dragostea lui Hristos, care a prea mărit sufletul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Se bucură de tine adunarea mucenicilor lui Hristos, văzând că se săvârşeşte astăzi pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară Marie, locaşul cel curat şi cinstit al fecioriei, vindecă rănile cele cumplite ale inimii mele.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, căci cu odrăslire a ales preot; iar Bisericii, celei mai înainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În cugetările Domnului îndulcindu-se şi în strălucirile Lui dezmierdându-se mucenicul, pătimind nu simţea, ci bucurându-se, cânta: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind răscumpărat cu sângele Stăpânului, mult pătimitorul mucenic Nichita, bucurându-se, aduce sângele său lui Hristos, pentru care, fiind ucis, cânta: Slavă Ţie, Dumnezeul meu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De dragostea Mântuitorului fiind aprins mucenicul, a călcat văpaia cea idolească şi toată puterea demonilor şi cântă Ziditorului: Slavă puterii Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Împărate al împăraţilor, Hristoase, Fecioara cea prea curată, fiind împodobită cu tot felul de străluciri, ca un cer însufleţit acum se prea măreşte ca Născătoare de Dumnezeu.

Catavasie: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale; înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cine poate spune darurile tale cele de biruinţă şi cununile pe care ţi le-a dăruit ţie Hristos? Căci te-ai nevoit pentru Dânsul, prea lăudate mucenice Nichita.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mucenicii, săvârşindu-şi nevoinţele pe pământ, au primit de la Tine răsplătire cerească, Hristoase, Dătătorule de viaţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Acum străluceşti ca un luminător, Sfinte Nichita prea lăudate, ajungând a fi a doua lumină, stând cu mărire înaintea Luminii celei mari.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

În vremurile cele de apoi, Lumina ce era mai înainte de veci ne-ai născut, Maica lui Dumnezeu, nouă celor dintru întunericul vieţii; Aceea a luminat lumea.

Catavasie: O, de trei ori fericite Lemn, pe care S-a Răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul; prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de Cel ce s-a pironit pe tine cu trupul; pe Dumnezeu, care dă pace sufletelor noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndulcitu-te-ai de frumuseţile Ziditorului, mărite şi primind luminile cele de acolo, fericite, te-ai într-aripat şi nebăgând seamă de moarte, ai mers către Dânsul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetând cu socoteală înţeleaptă, mucenice, ai ales a fi mai de cinste cele veşnice, decât cele trecătoare şi cu bucurie ţi-ai dat trupul tău chinurilor, Sfinte Nichita, veselindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Singură pe tine aflându-te ca pe un măr în dumbravă, ca pe un crin prea curat şi ca o floare din văi, Maica lui Dumnezeu, Mirele cel mare Hristos în tine S-a Sălăşluit.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea Patimă mai înainte a închipuit-o lămurit; de unde a treia zi ieşind, Învierea cea mai presus de lume a însemnat a lui Hristos Dumnezeu, Cel ce S-a Răstignit cu Trupul, iar cu Învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Tăind tăria înşelăciunii cu împotrivirea ta şi luând cununa biruinţei prin nevoinţa ta, te veseleşti împreună cu îngerii, mărite mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă, împreună cu dânşii neîncetat rugându-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc, tinerii lui Avraam, de dorirea dreptei credinţe, mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum, luminându-te, mucenice, cu Lumina cea neapropiată, luminează cu lumina ta pe cei ce laudă acum pomenirea ta, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul meu şi Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Oştile îngerilor s-au minunat de bărbăţia ta, fericite, văzându-te cu câtă tărie te nevoieşti, grăind: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Împreună cu ceata cea de sus, Arhanghelul Gavriil cel fără de trup, veselindu-se, strigă către tine: Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu prea curată; Binecuvântată eşti tu între femei, Stăpână, fără prihană.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă urâtă împotriva lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel mistuitor; ci, cu Duh de rouă aducător, ce împotrivă răsuna, împreună cu focul fiind, cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu virtutea încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jertfă deplină şi bine primită te-ai adus pe tine, Sfinte mare mucenice Nichita nebiruite şi jertfire întreagă de bun miros te-ai făcut Stăpânului tău, cel ce S-a Răstignit pentru noi, cu veselie cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Risipind taberile vrăjmaşului ca un viteaz dumnezeiesc, te-ai nevoit şi după vrednicie ai primit cununa biruinţei celei neveştejite, din dreapta cea purtătoare de viaţă, înaintea căreia stai acum, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Fără de îndoială iubind pe Hristos, ai amestecat sângele tău cu sângele Lui şi cu bice fiind bătut şi în multe feluri chinuit, împărăţeşti acum împreună cu Dânsul, ca un râvnitor al Lui, cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născând pe Hristos, pe Cel ce Singur este prea curat, în chip vădit ai spălat spurcăciunea firii noastre, prea curată de Dumnezeu Născătoare, cu totul fără prihană. Şi te-ai făcut mai presus decât Heruvimii şi decât Serafimii, care cântă: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Catavasie:

Stih: Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Binecuvântaţi, tineri, cei întocmai cu numărul Treimii, pe Făcătorul, Dumnezeu Părintele; lăudaţi pe Cuvântul, cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut; şi prea înălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul mă dau ţie, de Dumnezeu fericite mucenice Nichita, ca să te câştig pe tine părtinitor către Stăpânul, cel ce mă poate mântui de toată primejdia. Căci El este Pricinuitorul dumnezeieştii mântuiri.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te cu adevărat mărturisitor al adevărului, mucenice, bucurându-te stai acum cu îndrăzneală înaintea Adevărului celui ipostatic şi cinstit, câştigând darurile nevoinţelor tale.

Stih: ***Sfinte mare mucenice Nichita, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Liniştitu-te-ai la limanul cel lin, odihnindu-te de ostenelile tale şi purtând cununã, dănţuieşti în Rai împreună cu mucenicii lui Hristos. Aşadar ca pe un mărit de Dumnezeu, după vrednicie toţi te cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împărtăşeşte-mi cu îndestulare darul tău, mucenice, mie celui ce ţi-am împletit cu sârguinţă cununi cu cuvinte de laudă, izbăvindu-mă de păcatul meu şi de faptele mele cele cumplite, prin rugăciunile tale, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai presus de legile firii ai născut pe Dătătorul de Lege, cel ce S-a făcut cunoscut lumii în două Firi, făcându-Se Trup fără schimbare, pentru milos-tivirea Sa cea neurmată, binecuvântată prea curată Fecioară.

Catavasie: Rai de Taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Veselindu-te, fericite, în durerile trupului, după cuviinţă ai câştigat desfătarea cea dumnezeiască şi fără durere în Rai, primind de la Dumnezeu cununa nemuririi. Pentru aceea şi izvorăşti râuri de tămăduiri celor ce cu dragoste nă-zuiesc la acoperământul tău, mucenice.

Sedelna praznicului Înălţării Sfintei Cruci, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Degrab apucă înainte până a nu ne robi pe noi vrăjmaşii cei ce Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru. Omoară prin Crucea Ta pe cei ce ne vrăjmăşesc pe noi cu războiul, ca să cunoască cât poate credinţa bine credincioşilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Acatistul Sfântului mare mucenic Nichita, romanul

Acatistul Sfântului mare mucenic Nichita, romanul (s.v. 15 septembrie / s.n. 28 se-ptembrie):

https://www.academia.edu/44185160/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_mare_mucenic_Nichita_romanul_15_septembrie_

https://archive.org/details/ac.-sf.-nichita

https://www.slideshare.net/slideshow/ac-sf-nichita/250458610

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului mare mucenic Nichita romanul - 15 septembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=GxZEAWo-RvQ&t=2s

&&&

Condacul 1

Înfrumuseţat fiind cu minunată numire, ai arătat-o pe aceasta adeverită în chip strălucit prin pătimire, mare mucenice Nichita. Pentru aceasta, fiind împodobit cu diadema biruinţei, nu înceta, cu rugăciunile tale, a ocroti pe cei ce-ţi strigă: ***Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!***

Icosul 1

Îngerii cu oamenii cântare de biruinţă aduc ţie neîncetat, mult pătimitorule Nichita, că mucenicește nevoindu-te pe pământul românesc, ai câştigat semn veşnic de biruinţă, cu împreună lucrarea harului, pentru care şi auzi acestea:
Bucură-te, răbdătorule de chinuri prea mărit;
Bucură-te, purtătorule de cunună mult vestit;
Bucură-te, certarea necredinţei gotice;
Bucură-te, lauda Bisericii noastre apostolice;
Bucură-te, casă de Dumnezeu clădită a virtuţilor creştineşti;
Bucură-te, sălaş prea sfinţit de daruri mucenicești;
Bucură-te, că înaintea ucigaşilor tirani ai stat;

Bucură-te, că în chinuri tare te-ai arătat;
Bucură-te, cel prin care înşelarea se nimiceşte;
Bucură-te, cel prin care Ziditorul se proslăveşte;
Bucură-te, sfeşnic al tăriei nestrămutate;
Bucură-te, arzător al răutăţii idolatre;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 2-lea

Viaţă curată şi îmbunătăţită, după vrednicie, ai dus, prin faptele bunei credinţe, Nichita şi odrăslind ca o floare cu bun miros în mijlocul necurăţiei păgânilor, ai făcut să înceteze înşelăciunea cea urât mirositoare a celor ce nu ştiau să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Cu strălucirea cea luminată a cereştii cunoştinţe luminându-ţi sufletul şi inima, ca un ostaş al lui Hristos, ai urât sfatul celor molipsiţi de păcat, precum zice David, mult pătimitorule Nichita pentru aceasta strigăm ţie acestea:
Bucură-te, stâlpul răbdării în suferinţe;
Bucură-te, căderea relei credinţe;
Bucură-te, că ai urmat lupta mucenicilor;
Bucură-te, că ai ruşinat nebunia păgânilor;
Bucură-te, că ai lepădat cu dumnezeiesc cuget deşertăciunea lumească;
Bucură-te, cel ce ai trecut prin mucenicie către slava cerească;
Bucură-te, că mărturisirea credinţei de la fericitul episcop Teofil ai învăţat-o;
Bucură-te, că vrăjmăşia necredincioşilor faţă de Dumnezeu la pământ ai surpat-o;
Bucură-te, izvor al darurilor neîmpuţinat;
Bucură-te, al bărbăţiei dreptar prea adevărat;
Bucură-te, floarea cea sădită de Hristos pe pământul nostru strămoşesc;
Bucură-te, steaua care ai luminat cu strălucirea credinţei pe străbunii neamului românesc;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 3-lea

Primind din cer putere prin Crucea lui Hristos, te-ai arătat voievod vestit, înţelepte Nichita, că nu te-ai încrezut în cai, nici în arma pământească, nici în carul de război, ci în harul lui Dumnezeu, căruia şi cânţi: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având simţirile sufletului tău într-aripate către Hristos Mântuitorul, mucenice Nichita, ai respins cu tărie deşertăciunea nedumnezeirii păgânilor, cu gură de Dumnezeu cuvântătoare pentru aceasta auzi de la noi:
Bucură-te, cel ce ai dispreţuit lumea cea căzută în păcat;

Bucură-te, cel ce jertfele idoleşti le-ai scuipat;
Bucură-te, că ai arătat puterea Mântuitorului;
Bucură-te, că ai călcat mândria stăpânitorului;
Bucură-te, biruinţă prea vestită a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, sabie nevăzută împotriva tiranului necredincios;
Bucură-te, că te-ai sălăşluit împreună cu oştile mucenicilor;
Bucură-te, că te veseleşti împreună cu cetele drepţilor;
Bucură-te, cel prin care de primejdii ne izbăvim;
Bucură-te, cel prin care har dumnezeiesc primim;
Bucură-te, cel ce n-ai ţinut seama de vrednicia ostăşească;
Bucură-te, cel ce te-ai împărtăşit de mărire în oştirea cerească;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 4-lea

Plin fiind de râvnă pentru adevăr, Nichita, ai urât oastea cea de jos şi ai ostăşit lui Hristos, luând, precum este scris, toată într-armarea Duhului, strigând cu vrednicie: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ai fost adus legat înaintea tiranilor, mucenice, chemarea ta cu bărbăţie vestind şi ai mărturisit numele lui Hristos în faţa judecătorilor nedreptăţii, Nichita, veselindu-te. Pentru aceasta strigăm ţie unele ca acestea:
Bucură-te, dumnezeiesc voievod nebiruit;
Bucură-te, purtător de cunună prea cinstit;
Bucură-te, floarea cea aleasă a credinţei în Iisus;
Bucură-te, comoara împărăţiei celei de sus;
Bucură-te, gură de Dumnezeu învăţată a tainelor creştineşti;
Bucură-te, limbă de Dumnezeu purtătoare a îndurării dumnezeieşti;
Bucură-te, că la chinuri dureroase ai fost dat;
Bucură-te, că arderea cuptorului ai răbdat;
Bucură-te, că acum împreună cu mucenicii în slavă locuieşti;
Bucură-te, că eşti părtaş împreună cu toţi Sfinţii de bunătăţile cereşti;
Bucură-te, mireasma dragostei de cele veşnice;
Bucură-te, schimbarea nebuniei celei potrivnice;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 5-lea

Statuilor celor neînsufleţite ale relei cinstiri nevrând să jertfeşti, Nichita, ca un înţelept, ţi-a fost biciuit foarte tare trupul şi din răutate ai fost închis în temniţă, pe care însă ai făcut-o palat luminos lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Tare te-ai arătat mai întâi în războaie, dar mai apoi mai tare, pătimitorule, în luptele muceniciei şi ai rănit pe vechiul vrăjmaş cu rănile tale mucenicești, pentru care auzi de la toţi aşa:
Bucură-te, cel ce L-ai mărturisit pe Hristos;
Bucură-te, cel ce ai lepădat momirile guvernatorului celui mincinos;
Bucură-te, diamant nepreţuit al răbdării în nevoinţe;
Bucură-te, aur de mult preţ al dreptei credinţe;
Bucură-te, cel strălucit cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu;
Bucură-te, cel mistuit în suflet de dorul Domnului tău;
Bucură-te, că ai fost ars cu cruzime în cuptor;
Bucură-te, că ai fost încununat cu cunună de învingător;
Bucură-te, stea decât stelele mai strălucitoare;
Bucură-te, luminător care răsfrângi razele veşnicului Soare;
Bucură-te, cel ce pe duşmanii Crucii i-ai biruit;
Bucură-te, că în chinuri pe Hristos L-ai slăvit;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 6-lea

Slava lumii întru nimic ai socotit-o, viteazule voievod Nichita şi ocara lui Hristos ai purtat în trupul tău prin har, că ai mers pe urmele Lui, strigând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Prin cuvintele tale, pe care Mângâietorul Duh ţi le dădea să le grăieşti cu multă înţelepciune, Nichita, cu bună credinţă ai ruşinat cugetarea cea fără de minte a necredinciosului stăpânitor Athanaric pentru aceasta, cu înţelegere îţi strigăm:
Bucură-te, nicovala curajului în pătimire;
Bucură-te, piatra bunei statornicii în mărturisire;
Bucură-te, cel ce, asemeni lui David, ai arătat că demoni sunt zeii păgânilor;
Bucură-te, căderea nelegiuiţilor şi a vrăjmaşilor;
Bucură-te, oglindă prea strălucitoare a răbdării celei nesfărâmate;
Bucură-te, cunună împodobită cu aur a vieţuirii curate;
Bucură-te, că pe drumul muceniciei te-ai încumetat;
Bucură-te, că moştenitor al Edenului te-ai arătat;
Bucură-te, al lui Hristos următor şi purtător de Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai pătimit de la goţii păgâni, împreună cu Sfântul Sava de la Buzău;
Bucură-te, grădina florilor duhovniceşti ale virtuţilor creştine;
Bucură-te, făclie purtătoare de lumină pentru cei ce cu evlavie vin către tine;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 7-lea

Fiind biciuit, mucenice Nichita, nu te tânguiai că pătimeai, ci pe Dumnezeu Îl slăveai, bucurându-te şi strigai luminat: ***„O, nelegiuiţilor, eu sunt ucenic al lui***

Hristos, al Celui ce izvorăşte nepătimire din cinstita Sa Patimă, celor ce strigă: Aliluia!”

Icosul al 7-lea

Ascultând de legea cea purtătoare de viaţă a lui Dumnezeu, ai răbdat nebunia celor fără de lege şi te-ai sfinţit pe tine însuţi ca o jertfă bine plăcută lui Dumnezeu, în arena muceniciei, Nichita, sfinţind pe cei ce strigă:
Bucură-te, jertfa credinţei celei bune;
Bucură-te, slava Bisericii străbune;
Bucură-te, chip al bunei statornicii sufleteşti;
Bucură-te, palat al adevăratei bărbăţii duhovniceşti;
Bucură-te, cel ce arăţi minte întreagă mărturisind adevărul cu stăruinţă;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat iscusit cu fapta, pătimind pentru credinţă;
Bucură-te, că înşelăciunea şi slava lumii le-ai trecut cu vederea;
Bucură-te, că mintea spre vederea frumuseţilor cereşti ţi-ai pregătit-o cu privegherea;
Bucură-te, lucrarea vieţii celei îndumnezeite;
Bucură-te, odor al desfătării celei sfinte;
Bucură-te, cel prin care Stăpânul Hristos este lăudat;
Bucură-te, cel prin care diavolul este cu totul alungat;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 8-lea

Arătându-te însuţi lucrător de semne şi minuni prea mari, de nevoinţe purtătoare de biruinţă şi de lupte neobişnuite, în vremea muceniciei tale celei neclintite, Nichita, pe cei necredincioşi i-ai uimit, iar pe cei credincioşi i-ai încredinţat a striga: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul fiind împodobit cu strălucirea cea în chip de fulger a mărturisirii tale, Nichita, prin râvna bunei credinţe, ai intrat în focul cel neacoperit al cuptorului şi în el ai făcut cenuşă înşelăciunea pentru care îţi strigăm:
Bucură-te, buna mireasmă a credincioşilor;
Bucură-te, purtător de făclie al muritorilor;
Bucură-te, iubitor al Împărăţiei celei nesfârşite;
Bucură-te, primitor al slavei celei desăvârşite;
Bucură-te, părtaş al bunătăţilor Duhului;
Bucură-te, dăruitor duhovnicesc din darurile harului;
Bucură-te, că în lume cu mult curaj te-ai luptat;
Bucură-te, că în lăcaşurile cereşti acum ai intrat;
Bucură-te, că porţi numirea biruinţei celei nemincinoase;
Bucură-te, sălaş al bucuriei nespuse şi nestricăcioase;
Bucură-te, părtaş la viaţa veacului ce va să fie;

Bucură-te, cel ce ne aduci şi nouă neaşteptată bucurie;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 9-lea

Arzând cinstirea idolilor cea stricătoare de suflet, prin arderea ta de foc în cuptor, mucenice Nichita, ai picurat în chip tainic roua cea sfântă a harului în inimile credincioşilor, care împreună cu tine strigă fără încetare: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cu statornicie curajoasă ai stat în mijlocul cuptorului aprins, Nichita, căci focul Mângâietorului s-a făcut ţie răcorire şi rouă pentru aceasta cei ce te-au văzut cu mare glas strigau:
Bucură-te, cunoscător al credinţei celei drepte;
Bucură-te, lucrător al vieţuirii celei bune şi înţelepte;
Bucură-te, sălaş strălucit al înţelegerii duhovniceşti;
Bucură-te, psaltire dumnezeiască de cântări mucenicеşti;
Bucură-te, cel ce în cuptor ai fost cercat şi mai mult decât aurul ai strălucit;
Bucură-te, că răsplata pătimitorilor ai râvnit;
Bucură-te, că basmele goţilor le-ai adus la tăcere;
Bucură-te, că, păzind Legea lui Hristos, ai vestit-o cu putere;
Bucură-te, cel ce ai tăiat glasul cel semeţ al ateilor;
Bucură-te, că ai dezrădăcinat cinstirea cea pierzătoare a zeilor;
Bucură-te, cel ce ai fugit de cursele înşelătoare ale acestui veac trecător;
Bucură-te, că ai trecut la ceruri în căruţa de foc a pătimirii, ca un biruitor;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 10-lea

Cununa nemuririi din cer ai primit-o, ars în foc săvârşindu-ţi nevoinţele şi te-ai apropiat în chip strălucit de răcorirea cea nemărginită, o, Nichita, unde, bucurându-te împreună cu cetele mucenicilor, strigi: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Cinstitul tău trup ca pe al unui muritor de rând l-au aruncat bărbaţii cei vărsători de sânge, dar în chip minunat s-a făcut cunoscut printr-o stea cerească prietenului tău Marian, care striga ţie, mult pătimitorule, cu veselie:
Bucură-te, pildă de neclintită răbdare;
Bucură-te, sfeşnic al nepătimirii, cu raze ca de soare;
Bucură-te, cel ce izvorăşti tămăduiri celor neputincioşi;
Bucură-te, cel ce împarţi harisme celor credincioşi;
Bucură-te, că ai risipit seceta neştiinţei;
Bucură-te, că ai umilit pe slujitorii necredinţei;
Bucură-te, lauda tuturor ortodocşilor creştini;
Bucură-te, ocrotitorul celor ce vieţuiesc printre străini;

Bucură-te, cel ce prin osteneli ai supus patimile trupului;
Bucură-te, cel ce prin rugăciuni te-ai făcut sălaş al harului;
Bucură-te, cu cei 26 de mucenici goţi, pătimitori pentru Hristos;
Bucură-te, împreună cu Sfântul Sava şi cu ierarhul Teofil cel drept-credincios;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 11-lea

Purtătorule de chinuri, cu cântări de biruinţă şi cu miruri înconjurând sfântul tău trup bine credinciosul Marian, l-a adus în cetatea Mopsuestiei, ca pe o comoară cerească a harului pentru cei ce strigă: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Potrivit numelui tău, strălucind în lupta muceniciei, ai primit de la Dumnezeu răsplata biruinţei şi ai fost strălucit cu lumina cea neînserată a îndumnezeirii, prea fericite Nichita, luminând pe cei ce strigă:
Bucură-te, chipul statorniciei depline;
Bucură-te, pilda bunei îndrăzniri creştine;
Bucură-te, sălaşul cugetului vitejesc;
Bucură-te, ostaşul Împăratului ceresc;
Bucură-te, că lumina vieţii tale a strălucit înaintea tuturor;
Bucură-te, că văzându-te, oamenii slăveau pe obştescul Ziditor;
Bucură-te, că prin foc te-ai adus jertfă ca o ardere de tot;
Bucură-te, că prin mucenicie ai chemat la Hristos tot poporul got;
Bucură-te, cel prin care primim veşti de bucurie;
Bucură-te, a credinţei neclintită mărturie;
Bucură-te, părtaş al desfătării celei ce va să vină;
Bucură-te, raza dumnezeieştii străluciri de lumină;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 12-lea

Îmbogăţindu-te cu darul minunilor, mucenice Nichita, ca un prea bun ostaş al lui Hristos, vindeci boli grele, izbăveşti din primejdii şi fereşti de necazuri pe cei ce cu credinţă tare se sârguiesc la biserica ta şi strigă: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Psalmodiind întru cei de sus cântarea cea nesfârşită, împreună cu toţi Sfinţii, Nichita, neîncetat roagă cu îndrăznire pe Împăratul a toate, ca să ne învrednicim de viaţa cea mai bună noi, cei ce cu credinţă strigăm:
Bucură-te, inspirat cântăreţ al harului;
Bucură-te, că vădeşti armonia Duhului;
Bucură-te, prea bun luptător şi vestit purtător de biruinţă;
Bucură-te, mucenice de mii de ori biruitor prin credinţă;
Bucură-te, lauda cea îndreptăţită a Bisericii Răsăritului;

Bucură-te, prea mare cântare de biruinţă a adevărului;
Bucură-te, că râuri de minuni nouă ne izvorăşti;
Bucură-te, că toată lucrarea demonilor o zădărniceşti;
Bucură-te, al credincioşilor ocrotitor neadormit;
Bucură-te, apărător al nostru neclintit;
Bucură-te, cel prin care bolile sunt vindecate;
Bucură-te, cel prin care patimile sunt alungate;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, mucenice Nichita, voievod cu nume de biruinţă, învingătorule al înşelăciunii, purtătorule de biruinţă, primeşte cântarea aceasta, adusă din buze întinate, mult pătimitorule şi izbăveşte cu solirile tale de focul gheenei pe cei ce strigă: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Îngerii cu oamenii cântare de biruinţă aduc ţie neîncetat, mult pătimitorule Nichita, că mucenicește nevoindu-te pe pământul românesc, ai câştigat semn veşnic de biruinţă, cu împreună lucrarea harului, pentru care şi auzi acestea:
Bucură-te, răbdătorule de chinuri prea mărit;
Bucură-te, purtătorule de cunună mult vestit;
Bucură-te, certarea necredinţei gotice;
Bucură-te, lauda Bisericii noastre apostolice;
Bucură-te, casă de Dumnezeu clădită a virtuţilor creştineşti;
Bucură-te, sălaş prea sfinţit de daruri mucenicești;
Bucură-te, că înaintea ucigaşilor tirani ai stat;
Bucură-te, că în chinuri tare te-ai arătat;
Bucură-te, cel prin care înşelarea se nimiceşte;
Bucură-te, cel prin care Ziditorul se proslăveşte;
Bucură-te, sfeşnic al tăriei nestrămutate;
Bucură-te, arzător al răutăţii idolatre;
Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!

Condacul 1
Înfrumuseţat fiind cu minunată numire, ai arătat-o pe aceasta adeverită în chip strălucit prin pătimire, mare mucenice Nichita. Pentru aceasta, fiind împodobit cu diadema biruinţei, nu înceta, cu rugăciunile tale, a ocroti pe cei ce-ţi strigă: ***Bucură-te, mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!***

Şi se face otpustul.

(Traducere din limba greacă de Protosinghelul român Chiril Lovin)

Acatistul este alcătuit de arhimandritul Kyrillos I. Kogheraki şi publicat, cu binecuvântarea Arhiepiscopului Cretei, în volumul Sfântul mare mucenic Nichita.Slujbe şi texte aghiografice (în limba greacă), Editura parohiei Sfântul Evghenie, Iraklion, Creta, 2003, p. 65-73. La traducerea în româneşte au fost uşor adaptate stihurile icoaselor pentru a putea fi versificate şi pentru a sublinia că martiriul sfântului s-a petrecut pe pământ românesc. Numele grecesc Nichita înseamnă biruitor, ca şi cuvântul latin Victor.

Sursa:
http://sfintiromani.ro/ro/pagina/121/sfinti_septembrie.html

Imnografie

Troparul Sfântului mare mucenic Nichita, romanul: Purtătorule de chinuri, biruind mai întâi năvălirile barbarilor cu puterea crucii cea nebiruită, pe urmă ai surpat mândria demonilor, împotrivindu-te cu vitejia ta, înţelepte şi biruind-o, Sfinte mucenice Nichita, ai luat daruri vrednice de biruinţă. Slavă lui Hristos, cel ce te-a întărit; Slavă Celui ce te-a încununat; Slavă Celui ce a mărit pururea cinstită pomenirea ta.

Condacul Sfântului mare mucenic Nichita, romanul: Tăind tăria înşelăciunii cu împotrivirea ta şi luând cununa biruinţei prin nevoinţa ta, te veseleşti împreună cu îngerii, mărite mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă, împreună cu dânşii neîncetat rugându-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

(Video) Troparul Sfântului mare mucenic Nichita romanul - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-mare-mucenic-nichita-romanul-tropar

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Nichita, romanul

Dând semnul biruinţei, cinstita şi de viaţă făcătoare Crucea Domnului ridicându-se la înălţimea Sa, îndată sub semnul acesta a alergat cel ce numele biruinţei purta, numindu-se Sfântul Nichita. Pentru că ieri am prăznuit înălţarea Sfintei Cruci, care este lumii neclintită biruinţă, azi pe Sfântul Nichita îl cinstim, al cărui nume se tâlcuieşte "biruitor".

Acesta, bun ostaş al lui Iisus Hristos, a stat ca sub un steag sub Sfânta Cruce, ca să se lupte împotriva vrăjmaşilor Sfintei Cruci, pentru cinstea Celui răstignit pe Cruce. Unul se războieşte pentru împăratul pământesc, altul pentru a sa întregime şi slavă deşartă, iar altul pentru vremelnicile bogăţii. ***Sfântul Nichita nu s-a războit pentru nici una din acestea, ci a luptat numai pentru unul Dumnezeu Iisus Hristos, care este Împărat a toată zidirea, slavă a feţii noastre şi bogăţie necheltuită niciodată.***

Să ascultăm unde şi în ce fel acest ostaş s-a luptat pentru Hristos: în vremile când, întocmai cu Apostolii, Sfântul marele Împărat Constantin a început a lăţi Sfânta credinţă prin toată lumea, atunci şi în ţara goţilor, de partea stângă a râului Dunărea, buna credinţă sfântă a răsărit ca o lumină din întuneric. Deci, într-acea ţară a fost naşterea, creşterea şi luminarea Sfântului Nichita, pentru că Teofil, episcopul goţilor, care a fost şi la întâiul sinod din Niceea (325) şi a întărit dogmele dreptei credinţe, cu limba şi cu mâna, acela şi pe Nichita l-a luminat cu lumina Sfintei credinţe şi întru mărturisirea Sfintei Treimi l-a botezat.

Nu după multă vreme, răutatea cea veche, diavolul, nesuferind să vadă lăţirea Sfintei credinţe şi înmulţirea neamului creştinesc în mijlocul pământului barbar cel întunecat cu îndrăcirea idolească, a ridicat război şi prigonire mare asupra celor care mărturiseau numele lui Hristos şi credeau într-însul, pentru că a îndemnat pe conducătorul ţării aceleia, cel cu numele Atanaric, ca să ucidă pe creştini şi să piardă pomenirea lor din pământul său.

În vremea aceea s-a întâmplat o dezbinare a goţilor având război între dânşii, că despărţindu-se în două, o parte avea un povăţuitor, anume Fritigern (369-380), iar alta pe Atanaric (367-381), barbarul păgân.

Deci, când amândouă taberele de un neam şi de o seminţie s-au lovit una cu alta la războiul cel dintre dânşii şi s-a făcut mare tăiere, atunci Atanaric, având mai mare putere şi vitejie, a biruit pe Fritigern şi i-a înfrânt pe ostaşii lui, punându-i pe goană. Drept aceea, fiind biruit Fritigern, a fugit în părţile greceşti la împăratul Valens, împărat semi arian (364-378); aici, Fritigern a cerut ajutor de la dânsul. Iar Valens a poruncit la toată oastea ce era în Tracia ca să meargă în ajutorul lui Fritigern, împotriva lui Atanaric. Deci, adunând Fritigern puterea sa care îi mai rămăsese şi luând oastea cea greacă din Tracia, a mers asupra vrăjmaşului său şi trecând râul Dunărea, a făcut semnul Sfintei Cruci şi a început să-l poarte înaintea taberilor sale şi aşa a năvălit asupra lui Atanaric. Şi făcând război mare, cu puterea Crucii au biruit creştinii pe Atanaric şi toată oastea lui a zdrobit-o, pe unii i-au tăiat cu săbiile, pe alţii i-au prins vii, iar Atanaric cu puţini tovarăşi abia au scăpat.

Din acea vreme a început a se înmulţi mai mult între goţi dreapta credinţă, cea creştină, pentru că văzând puterea cea nebiruită a Crucii cu care se izbândea în războaie, mulţi au crezut în Domnul cel răstignit pe cruce.

Murind episcopul Teofil, s-a urcat la scaunul episcopal Ulfila († 383), bărbat cu bună înţelegere şi dreaptă credinţă. Acela a tălmăcit goţilor Scriptura şi a tradus multe cărţi din limba greacă în limba goţilor. Şi creştea la barbari, din zi în zi, Sfânta credinţă cea în Hristos şi i-a ajutat în sârguinţa aceea şi

Sfântul Nichita, pentru că fiind de neam mare şi slăvit în pământul acela, pe mulţi i-a adus la Hristos prin chipul dreptei sale credinţe şi prin cuvintele cele de Dumnezeu insuflate.

După câtăva vreme, necuratul Atanaric iar s-a întors la locul său. Luând stăpânirea şi puterea, îndemnându-l pe el diavolul, a ridicat asupra creştinilor cumplită prigonire în cuprinsul stăpânirii sale, răzbunându-şi ruşinea ce suferise; că de creştini fusese biruit şi ruşinat în război.

Atunci, Sfântul Nichita, aprinzându-se cu râvna cea după Dumnezeu, a ieşit la război împotriva amândorura vrăjmaşilor, împotriva celui nevăzut şi a celui văzut. Se lupta împotriva vrăjmaşului celui nevăzut aducând pe cei necredincioşi la credinţă, iar pe cei credincioşi întărindu-i spre mucenicească nevoinţă, iar împotriva vrăjmaşului celui văzut se lupta când mustra pe prigonitorul Atanaric şi îl înfrunta pentru o aşa nedumnezeire şi neomenie, căci da la felurite munci mulţimea cea fără de număr a credincioşilor. Şi i-a biruit pe amândoi: şi pe diavol a călcat şi cruzimea prigonitorului a dovedit-o, pentru că prigonitorul a rămas în nepricepere cu toate felurile de chinuri cu care se sârguia ca să-l întoarcă de la Hristos pe pătimitorul cel bun.

Cu toată puterea sa, n-a putut pe un rob al lui Hristos să-l plece la păgânătatea sa, pentru că era ca un stâlp tare şi nemişcat. Şi ce a făcut nelegiuitul? A poruncit ca să-l omoare cu foc pe acesta, pe care nici multele bătăi, nici ruperea trupului şi chiar zdrobirea mădularelor n-a putut să-l ucidă. Dar ce a câştigat din aceasta păgânul? Nimic altceva decât că pe sine s-a aprins mai mult cu mânia, iar mucenicul, deşi se afla în focul cel mare, n-a fost mistuit cu trupul, iar cu sufletul, ca şi pasărea Fenix, din cenuşă a răsărit spre cea mai bună, nouă şi fără de moarte viaţă zburând. Iar prigonitorul, chiar şi fără foc, prin nedumnezeire ars, a murit cu sufletul şi în cenuşă şi-a gătit în iad a i se risipi oasele. Aşa Sfântul Nichita, sub semnul Crucii s-a luptat pentru Hristos şi s-a arătat biruitor şi cu numele şi cu lucrul.

Iar trupul lui cel nevătămat de foc, rămăsese neîngropat şi zăcea pe câmp aruncat şi necinstit. Deci, un bărbat, anume Marian, de neam din părţile Ciliciei, din cetatea Mopsuestia, creştin binecredincios, a venit în pământul goţilor pentru nişte biruinţi ale sale şi zăbovind într-însul multicel, se cunoscuse cu Sfântul Nichita şi legase cu dânsul dragoste prietenească. Iar mai ales atuncea-l iubise pe dânsul, când l-a văzut răbdând cu tărie schingiuiri până la sânge pentru credinţa lui Hristos. Şi zăcând aruncat sfântul lui trup, cugeta Marian cum ar putea să ia trupul iubitului său prieten, mucenicul lui Hristos şi să-l ducă pe el la moşia sa, dar de frica celui mai mare nu putea, pentru că poruncise tiranul să nu îndrăznească cineva să îngroape trupul mucenicului. Deci, a chibzuit Marian ca în taină să-l ia pe el noaptea. Dar când a înnoptat şi s-a pregătit să-şi ducă la îndeplinire lucrul de care gândea, calea îi era foarte grea, pentru că noaptea era foarte întunecoasă şi ploua; din această pricină se afla în mare mâhnire şi nu ştia unde să meargă şi unde să afle pe cel dorit sufletului său.

Fiind foarte mâhnit de aceasta, Dumnezeu cel a toată mângâierea, care oarecând pe magi prin stea i-a povăţuit la Bethleem, acela şi pe Marian l-a mângâiat în necaz şi i-a arătat cale lesnicioasă spre aflarea mucenicescului trup; a trimis oarecare putere cerească în chip de stea, care răsărind înaintea lui Marian, l-a dus pe el unde avea trebuinţă. Deci steaua aceea mergea înaintea lui Marian, luminându-i lui întunericul cel de noapte, iar el urma după dânsa cu bucurie. Şi venind la trupul Sfântului mucenic, steaua a stat deasupra, iar Marian, învelind trupul Sfântului cu pânză subţire, curată şi luându-l pe el, l-a dus în casa în care era de gazdă, iar steaua ce se arătase, petrecând pe Marian la întoarcere până la poarta casei, s-a făcut nevăzută.

Aşa Marian, câştigând comoara cea căutată, a ascuns-o la sine cu pază şi degrabă s-a întors la moşia sa ducând cu sine trupul Sfântului mucenic. Şi ajungând la cetatea Mopsuestia l-a îngropat pe el cu cinste în casa sa. Deci, a binecuvântat Dumnezeu casa lui Marian pentru Sfântul Nichita, răbdătorul său de chinuri, cu multe bogăţii, precum a binecuvântat oarecând casa lui Putifar pentru Iosif şi casa lui Abiadar pentru Chivot. Şi era îndestulată casa lui Marian cu bogăţie îmbelşugată şi material şi duhovniceşte, pentru că multe daruri se dădeau tuturor bolnavilor; celor ce aveau trebuinţă le izvorau tămăduiri de la mormântul Sfântului.

Deci, se adunau toată cetatea şi locuitorii cei dimprejur la mormântul Sfântului, încât nu mai încăpea casa lui Marian pe credincioşii cei ce se adunau; pentru aceea, s-au sfătuit cu toţii să zidească o biserică în numele Sfântului şi într-însa să pună sfintele moaşte; au şi făcut-o degrabă, multă sârguinţă adăugând la aceasta. Iar după ce zidiră biserica, o şi înfrumuseţară cu podoaba cea

cuviincioasă şi frumoasă. Au deschis mormântul mucenicului şi luând racla, au dus-o în biserica cea zidită din nou şi acolo l-au pus pe el în pământ.

Iar Marian, spre binecuvântarea casei lui, a luat din moaştele Sfântului un deget şi îl păstra la sine cu cinste, dar altcineva n-a mai putut să ia ceva din moaştele lui.

Fericitul Auxenţiu, episcopul cetăţii aceleia, când a zidit biserica Sfinţilor Mucenici Taruh, Prov şi Andronic, a trimis o scrisoare a sa la cetatea care se numea Anabarza, în care se odihneau sfintele moaşte ale acelor sfinţi, poftind pe cetăţeni ca să-i dea lui o parte din moaştele Sfinţilor mucenici, la sfinţirea bisericii cea zidită din nou. Atunci l-au rugat pe el acei cetăţeni ca să le dea cu împrumutare o parte din moaştele Sfântului Nichita, spre binecuvântarea cetăţii lor; drept aceea a poruncit episcopul ca să descopere moaştele Sfântului mucenic şi îndată piatra cea de marmoră care era pe mormânt s-a desfăcut în două, neavând nici o pricină de acea despicare a sa.

Iar unul din cei ce a descoperit mormântul s-a atins cu îndrăzneală cu mâna sa de sfintele moaşte şi îndată i s-a uscat mâna şi l-a cuprins frica. Apoi s-a făcut tunet mare şi fulgere din cer au pogorât încât toţi se înfricoşară. Şi a cunoscut episcopul că nu binevoieşte Dumnezeu ca să se împartă moaştele Sfântului şi se căia de îndrăzneala ce avusese. Iar mâna cea uscată a omului acela care fără de temere se atinsese de Sfânt, luând-o, a lipit-o pe ea iar de sfânt, zicând: "Sfinte Mucenice Nichito! Mai lesne este ţie a tămădui decât a vătăma, pentru că bun eşti şi următor al Celui bun şi de ai vrut ca puţin să-l pedepseşti pe acesta, apoi oare nu cu mult mai ales îl vei milui pe el?" Acestea grăindu-le episcopul, s-a tămăduit mâna cea uscată a omului aceluia şi toţi s-au mirat de minunea Sfântului Mucenic Nichita şi au slăvit pe Dumnezeu.

Iar episcopul ne mai cutezând de-aci înainte să se mai atingă de moaştele Sfântului, cântând pe deasupra îndestulate cântări, au acoperit iar mormântul cu cinste, slăvind pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe unul în Treime Dumnezeu, căruia se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea în veci. Amin

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Sfântul mucenic Nichita, daco-romanul (gotul) († 372)

Al doilea mucenic cu numele Nichita, adică "biruitorul", care a pătimit martiriul de la goţi în anul 372 pe pământul ţării noastre, după Sfântul mucenic Sava, este Sfântul mare mucenic Nichita, numit uneori "romanul", alteori "daco-romanul" sau "gotul". Acest venerabil mucenic era de neam grec după părinţi, din aceeaşi patrie cu Sfântul apostol Pavel, adică Cilicia, din Asia mică. Părinţii săi au fost aduşi de goţi şi colonizaţi în Dacia după anul 258.

Fericitul Nichita s-a născut într-un sat din câmpia Dunării (poate Valea Argeşului), la începutul secolului IV şi a învăţat tainele credinţei în Hristos de la episcopul Teofil al Sciţiei şi Goţiei (Daciei). Călugărindu-se la una din mănăstirile din sudul Dunării sau poate în Munţii Buzăului, unde era o mică aşezare monahală cunoscută, tânărul ostaş al lui Hristos, Nichita, a fost hirotonit preot de către acelaşi Teofil şi a ajuns presbiter misionar prin sate, catehizând şi botezând mulţi daco-romani şi goţi.

Văzând mai marii goţilor credinţa şi biruinţa lui asupra păgânilor şi pornindu-se marea persecuţie a lui Atanaric împotriva creştinilor, la anul 372, fericitul Nichita a fost prins de ostaşi în biserică, pe când slujea şi ars de viu în faţa Sfântului altar, după obiceiul goţilor, în ziua de 15 septembrie. Vina lui era că îndemna pe creştini să nu jertfească unui idol al goţilor pe care îl purtau într-o căruţă prin sate.

Sfintele sale moaşte, câte au mai rămas din foc, au fost adunate de creştini şi cinstite cu mare evlavie. Iar în anul 451, au fost aduse în patria sa străbună, Cilicia şi aşezate într-o biserică din oraşul Mopsuestia, cinstindu-se ca "mare mucenic" în toată Biserica creştină.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, p. 25)

Sinaxar - Pomenirea pătimirii Sfântului marelui mucenic Nichita, gotul

În această lună (septembrie), în ziua a cincisprezecea, pomenirea pătimirii Sfântului marelui mucenic Nichita, gotul.

Sfântul mare mucenic Nichita era got (un trib de origine germană, care pentru scriitorii greci este "dincolo de Dunăre"). S-a născut şi a trăit pe malurile Dunării şi a suferit pentru Hristos în anul 372. Credinţa creştină era pe atunci deja larg răspândită prin tot ţinutul goţilor.

Sfântul Nichita credea în Hristos şi a acceptat Botezul din partea episcopului got Teofil, care a participat la primul Sinod Ecumenic (Niceea, 325). Goţii păgâni începură să se opună răspândirii creştinismului, ceea ce a avut drept consecinţă o dezbinare dezastruoasă pentru ambele părţi.

După victoria lui Fritigern, aflat în fruntea unei armate creştine şi învingător împotriva păgânului Atanaric, credinţa creştină a început să se răspândească tot

mai mult printre goţi. Episcopul arian Ulfila, care a urmat după episcopul Teofil, a creat un alfabet got şi a tradus în limba gotă multe cărţi preoţeşti.

Sfântul Nichita a avut o lucrare puternică printre discipolii săi goţi la răspândirea creştinismului. Prin propriul exemplu şi prin cuvinte pline de duh el a adus pe mulţi păgâni la credinţa creştină.

Totuşi, după înfrângerea sa, Atanaric a făurit din nou planuri să îşi adune forţele, să se întoarcă în patria sa şi să-şi recâştige vechea putere. Întrucât a rămas păgân, el a continuat să îi urască pe creştini şi să îi persecute.

Sfântul Nichita a îndurat multe chinuri din partea regelui got păgân şi a murit după ce a fost aruncat în foc. Trupul său a rămas nevătămat de flăcări şi a fost iluminat cu o minunată strălucire.

Noaptea, un prieten al mucenicului, un creştin pe care îl chema Marian, a recuperat trupul Sfântului Nichita şi l-a îngropat în Cilicia. După aceea a fost transferat la Constantinopol.

O parte din moaştele marelui mucenic Nichita au fost mai târziu mutate la mănăstirea Vysokie Decani în Serbia.

Sfântul Nichita a primit de la Hristos o nepieritoare coroană de prea mărire în anul 372.

15 septembrie - Sfântul mare mucenic Nichita

Sfântul mare mucenic Nichita numit şi „gotul” sau „romanul“ s-a născut şi a crescut în Dacia, la nordul Dunării, ţară pe care atunci, în veacul al IV-lea, o stăpâneau goţii. Sfântul Nichita era urmaşul unor creştini luaţi robi din Imperiul roman de către goţi. El a fost botezat de fericitul Teofil, episcopul Goţiei, care a participat la întâiul Sinod din Niceea, din anul 325, întărind dogmele sfintei credinţe ortodoxe.

Pe vremea sa, poporul goţilor era condus de doi regi: Atanaric, care domnea asupra celor din răsăritul Goţiei (Daciei) şi era un rege barbar şi păgân, purtând o ură de moarte creştinilor, şi Fritigern, care stăpânea asupra celor din apusul ţării, fiind creştin credincios. Însă Sfântul Nichita trăia sub stăpânirea lui Atanaric. Deci, în anul 370 Atanaric a pornit o prigoană împotriva creştinilor.

El a pus un idol într-o căruţă şi trecea cu el prin cetăţi şi prin sate, poruncind oamenilor să se închine la idol. Iar păgânii ardeau bisericile creştinilor şi-i urmăreau dacă se adunau la rugăciune, ca să-i prindă şi să-i silească spre credinţa păgână. În vremea aceea a pătimit şi Sfântul Sava de la Buzău, cu alţi credincioşi.

Iar Sfântul Nichita, care luptase mai înainte cu multă vitejie în oaste, ajuta în ascuns, din toate puterile sale, pe creştini, ascunzând pe unii, hrănind pe alţii, îmbărbătând pe toţi. Multă vreme, însă, n-a scăpat nici el de furia sângerosului

rege, pentru că, aflând Atanaric de faptele creştineşti ale sfântului, porunci să fie prins şi pus la chinuri.

Şi, nevrând el a se lepăda de Hristos, nici a urma păgânătatea barbarilor, a fost ars de viu şi aşa, prin foc, s-a săvârşit. Iar trupul lui a fost luat de un cunoscut al său, pe nume Marian, şi mutat în Cilicia, fiind înmormântat, cu mare cinste, în cetatea Mopsuestia. Pomenirea lui se săvârşeşte în fiecare an la 15 septembrie.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Sursa:
https://radiorenasterea.ro/15-septembrie-sfantul-mare-mucenic-nichita/

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului; Sfântul mare mucenic Nichita; Sfântul ierarh Visarion, arhiepiscopul Larisei

Sfântul ierarh Iosif cel nou

1. Acest ierarh sfânt şi purtător de Dumnezeu, Iosif cel nou de la Partoş, s-a născut pe la anul 1568, în oraşul Raguza din Dalmaţia, într-o familie de creştini vlahi. Din botez se numea Iacob. Rămânând orfan de tată, mama sa i-a dat o creştere aleasă, iar la vârsta de 12 ani a fost trimis la Ohrida să înveţe carte.

Când avea 15 ani, tânărul Iacob este chemat de Hristos la sfânta nevoinţă călugărească, în Mănăstirea Maicii Domnului, din Ohrida. După cinci ani merge la Muntele Athos şi intră în obştea Mănăstirii Pantocrator. Aici, după aspre osteneli duhovniceşti, îmbracă schima marelui şi îngerescului chip sub numele de Iosif.

La Pantocrator, cuviosul schimonah Iosif s-a nevoit mulţi ani împreună cu numeroşi alţi monahi greci, români şi macedoneni. Acolo a deprins meşteşugul luptei duhovniceşti, înfrânarea, postul, privegherea de toată noaptea, ascultarea şi smerenia.

Apoi, făcându-se sihastru în pădurile din împrejurimi şi mult ostenindu-se, a ajuns la măsura desăvârşirii, învrednicindu-se de la Dumnezeu de darul lacrimilor şi al rugăciunii neadormite care se lucrează cu mintea în inimă.

Pentru sfinţenia vieţii sale, avea încă şi darul facerii de minuni, vindecând multe boli, îndeosebi pe cei ologi. Văzându-l umbrit de harul Duhului Sfânt, părinţii

mănăstirii au chemat în obşte pe cuviosul Iosif şi, făcându-l preot, l-au rânduit duhovnic al călugărilor. Şi era atât de iscusit povăţuitor de suflete, încât ajunsese vestit până la patriarhul de la Constantinopol.

Pentru aceea a fost rânduit egumen la Mănăstirea „Sfântul Ştefan" din Adrianopol, pe care a condus-o cu multă înţelepciune şase ani. Apoi este numit egumen în Mănăstirea Cutlumuş din Athos, renumită ctitorie a domnilor Ţării Româneşti, unde se nevoiau mulţi călugări români şi macedoneni. După ce formează numeroşi fii duhovniceşti, se retrage la linişte în preajma Mănăstirii Vatoped.

Dar, răposând mitropolitul Timişoarei, românii din Banat, călăuziţi de Duhul Sfânt, au ales păstor în locul lui pe cuviosul Iosif, deşi avea 80 de ani, fiind vestit în toate ţările balcanice şi cinstit ca sfânt încă din viaţă. În anul 1650 este hirotonit arhiereu şi aşezat în scaunul de mitropolit al Timişoarei.

Aici, bunul păstor s-a dovedit mare apărător al Ortodoxiei, mângâind şi povăţuind către Hristos Biserica Banatului, vreme de trei ani. El era tare în credinţă, înţelept la cuvânt, blând la inimă şi neadormit în rugăciune. A făcut şi unele minuni spre lauda lui Dumnezeu şi alinarea suferinţelor unor credincioşi, punând mâinile pe capul lor şi rugându-se pentru ei.

De asemenea, a stins cu rugăciunea sa focul care cuprinsese partea de apus a Timişoarei; că, ieşind din biserică şi rugându-se cu lacrimi, având şi Sfintele Taine în mâinile sale, îndată a trimis Dumnezeu o ploaie puternică şi s-a stins focul.

În anul 1653, Sfântul ierarh Iosif cel nou s-a retras la Mănăstirea Partoş. Aici, mai trăind încă trei ani, în toamna anului 1656 şi-a dat sufletul în mâinile marelui Arhiereu Iisus Hristos, fiind în vârstă de peste 85 de ani.

Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat în anul 1956 şi se face pomenirea lui la 15 septembrie.

Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Tropar, glasul 8: Din tinereţe cu totul te-ai supus Domnului, cu rugăciunile şi cu ostenelile şi cu postul. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoinţele tale, arhiereu şi păstor Bisericii Sale te-a rânduit; şi după moarte, în cetele sfinţilor te-a sălăşluit, Sfinte părinte Iosif. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască iertare de greşeli nouă, celor ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşim sfântă pomenirea ta.

Sfântul mare mucenic Nichita

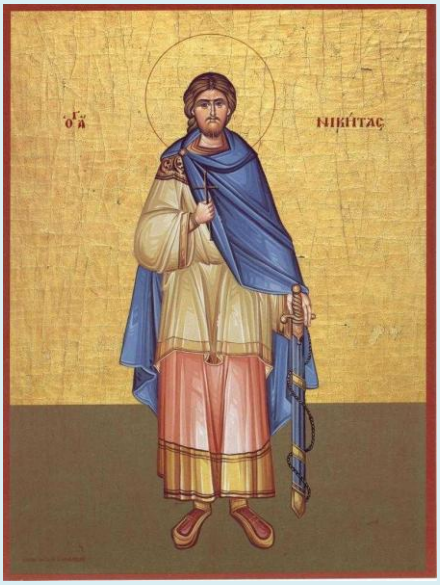

2. Sfântul mare mucenic Nichita numit şi „Gotul” sau „Romanul“ s-a născut şi a crescut în Dacia, la nordul Dunării, ţară pe care atunci, în veacul al IV-lea, o stăpâneau goţii. Sfântul Nichita era urmaşul unor creştini luaţi robi din Imperiul roman de către goţi. El a fost botezat de fericitul Teofil, episcopul Goţiei, care a participat la întâiul Sinod din Niceea, din anul 325, întărind dogmele sfintei credinţe ortodoxe.

Pe vremea sa, poporul goţilor era condus de doi regi: Atanaric, care domnea asupra celor din răsăritul Goţiei (Daciei) şi era un rege barbar şi păgân, purtând o ură de moarte creştinilor, şi Fritigern, care stăpânea asupra celor din apusul ţării, fiind creştin credincios. Însă Sfântul Nichita trăia sub stăpânirea lui Atanaric.

Deci, în anul 370 Atanaric a pornit o prigoană împotriva creştinilor. El a pus un idol într-o căruţă şi trecea cu el prin cetăţi şi prin sate, poruncind oamenilor să se închine la idol. Iar păgânii ardeau bisericile creştinilor şi-i urmăreau dacă se adunau la rugăciune, ca să-i prindă şi să-i silească spre credinţa păgână. În vremea aceea a pătimit şi Sfântul Sava de la Buzău, cu alţi credincioşi.

Iar Sfântul Nichita, care luptase mai înainte cu multă vitejie în oaste, ajuta în ascuns, din toate puterile sale, pe creştini, ascunzând pe unii, hrănind pe alţii, îmbărbătând pe toţi. Multă vreme, însă, n-a scăpat nici el de furia sângerosului rege, pentru că, aflând Atanaric de faptele creştineşti ale sfântului, porunci să fie prins şi pus la chinuri.

Şi, nevrând el a se lepăda de Hristos, nici a urma păgânătatea barbarilor, a fost ars de viu şi aşa, prin foc, s-a săvârşit. Iar trupul lui a fost luat de un cunoscut al

său, pe nume Marian şi mutat în Cilicia, fiind înmormântat, cu mare cinste, în cetatea Mopsuestia. Pomenirea lui se săvârşeşte în fiecare an la 15 septembrie.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Tropar, glasul 1: Purtătorule de chinuri, biruind mai întâi năvălirile barbarilor cu puterea Crucii cea nebiruită, pe urmă ai surpat mândria demonilor, împotrivindu-te cu vitejia ta, înţelepte; şi biruind-o, Sfinte mucenice Nichita, ai luat daruri vrednice de biruinţă. Slavă lui Hristos, cel ce te-a întărit; Slavă Celui ce te-a încununat; Slavă Celui ce a mărit pururea cinstită pomenirea ta.

Sfântul ierarh Visarion

3. Sfântul ierarh Visarion s-a născut în anul 1490 în satul Pili din Tesalia Greciei, ca fiu al unor părinţi dreptcredincioşi, Sotirie şi Maria, care i-au dat o bună creştere, sădindu-i în suflet cuvântul Evangheliei lui Hristos. La vârsta de 10 ani a plecat la Trikala, unde a intrat sub povaţa arhiepiscopului Marcu al Larisei (1499-1527, cu reşedinţa la Trikala), care l-a dat la învăţătură şi l-a primit ca ucenic.

A primit tunderea în monahism la vârsta de 16 ani, dându-i-se numele de Visarion, în amintirea Sfântului Visarion I, fost arhiepiscop al Larisei (1490-1499). Ca monah, tânărul Visarion vieţuia în deplină smerenie, ascultare şi neagonisire, fiind stăruitor în rugăciuni, privegheri şi postiri. La vârsta de 26 de ani a fost hirotonit diacon şi la scurt timp, preot, iar în anul 1517 a fost hirotonit episcop al Elasonului.

Însă poporul acelei cetăţi, din pricina mândriei, nu l-a primit ca episcop, pentru că în trecut cetatea lor era cinstită cu rang de Arhiepiscopie. De aceea, locuitorii cetăţii au mers cu îndrăzneală şi pentru daruri, au luat un alt arhiereu, după vrerea lor.

Atunci, smeritul ierarh Visarion a rămas, vreme de 4 ani, să-l ajute pe dascălul său, arhiepiscopul Marcu, în greaua slujire pe care o avea sub stăpânirea otomană, întărind poporul în dreapta credinţă şi arătând multă milostivire către cei săraci.

În anul 1521 a fost pus episcop al cetăţii Stagon (astăzi Kalambaka). Şi, păstorind în episcopia aceea 6 ani, multe supărări şi prigoniri a suferit, cu îndelungă răbdare, de la un preot nevrednic, numit Dometie, care-l clevetea neîncetat.

Iar după ce arhiepiscopul Marcu a trecut la cele veşnice, în anul 1527, atunci cu alegerea şi cu cererea episcopilor, şi a clericilor acelei eparhii, precum şi a tot poporul dreptcredincios, Sfântul Visarion a fost rânduit în scaunul Larisei de către patriarhul Ieremia I al Constantinopolului (1522-1545).

Cât a cârmuit această eparhie, a săvârşit cele plăcute lui Dumnezeu: răscumpăra pe cei robiţi şi ajutora cu daruri pe cei săraci şi lipsiţi. Totodată, s-a arătat purtător de grijă pentru bunăstarea păstoriţilor, străduindu-se să se deschidă drumuri între Tesalia şi Epir şi să se zidească poduri peste ape. Astfel, a făcut poduri mari peste râurile Aheloos şi Pinios, peste care mai înainte nimeni nu putea trece.
Sfântul a ctitorit mai multe mănăstiri, cea mai cunoscută fiind cea închinată Schimbării la Faţă a Mântuitorului, numită Dusicon, aproape de satul natal, la care a avut ajutor întru toate pe fratele lui, Ignatie episcopul.

În acest chip, bine şi cu bucurie dumnezeiască chivernisindu-şi turma sa duhovnicească, fiind în vârstă de doar 50 de ani, s-a mutat la Domnul, în ziua de 13 septembrie 1540, iar prăznuirea lui se face la 15 septembrie, din pricina praznicului Înălţării Sfintei Cruci.

Moaştele Sfântului Visarion s-au arătat făcătoare de minuni. Capul său se păstrează până astăzi în Mănăstirea zidită de el la Dusicon. În secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea, în vremea unor epidemii de ciumă, moaştele sfântului au fost aduse de două ori în Ţara Românească, potolind ciuma. De aceea, românii au arătat mare evlavie faţă de acest sfânt făcător de minuni, închinându-i cu recunoştinţă mai multe biserici în Bucureşti şi în ţară.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Tropar, glasul 8 : Întru răbdarea ta, ţi-ai agonisit plata ta, părinte cuvioase; în rugăciuni neîncetat răbdând, pe săraci iubind şi pe aceia îndestulându-i. Ci, te roagă lui Hristos Dumnezeu, Sfinte Visarion milostive, fericite să mântuiască sufletele noastre.

Proloage - Pătimirea Sfântului marelui mucenic Nichita

Luna septembrie în 15 zile: pătimirea Sfântului marelui mucenic Nichita.

Acest Sfânt Nichita a trăit pe vremea împăraţilor din neamul marelui Constantin şi îndeosebi, pe vremea lui Valens (364-378). S-a născut şi a crescut în Dacia lui Traian, de pe malul stâng al Dunării, ţară pe care, pe acele vremuri, o stăpâneau goţii.

Sfântul a fost învăţat şi botezat în legea creştinilor de fericitul Teofil, episcopul goţilor, care a fost şi la întâiul Sinod din Niceea, 325 întărind dogmele Sfintei credinţe.

Pe vremea sa, poporul goţilor era condus de doi regi: Atanaric, care domnea asupra celor din răsăritul Gotiei şi era un rege barbar şi păgân, purtând o ură de moarte creştinilor şi Fridigern, care stăpânea asupra celor din apusul ţării, fiind creştin cu credinţă. Însă Sfântul Nichita trăia sub stăpânirea lui Atanaric. Deci, în anul 370, Atanaric porni o prigoană grozavă împotriva creştinilor. El hotăra să poarte un idol, într-o căruţă, în toate locurile unde unde se aflau creştini şi porunci să fie omorâţi toţi, care nu vor să se închine la idol. Şi ardeau pe creştini prin casele lor şi prin bisericile unde se adunau la rugăciune. Iar Sfântul ajuta în ascuns, din toate puterile sale, pe creştini, ascunzând pe unii, hrănind pe alţii, îmbărbătând pe toţi. Multă vreme, însă, n-a scăpat nici el de furia sângerosului rege.

Deci, aflând Atanaric de faptele creştineşti ale Sfântului, porunci să fie prins şi pus la chinuri. Şi, nevrând el a se lepăda de Hristos, pentru a urma păgânătatea barbarilor, fericitul a fost ars de viu şi aşa, prin foc, s-a săvârşit. Iar trupul lui a fost strămutat în Cilicia şi acolo înmormântat cu mare cinste.

Dumnezeului nostru slavă!

Întru aceeaşi zi, cuvânt din Limonar, despre gânduri.

Un frate locuia în pustie şi era muncit de dracul desfrânării. Şi a venit la părintele Pahon, spunându-i lui războiul.

Iar el, răspunzând i-a zis: "Nu te mira de lucrul acesta, că nu-l pătimeşte din lenevire. Că mărturiseşte ţie şi locul şi lipsa celor pentru trebuinţă trupească, că nu sunt aici vorbe muiereşti. Ci, mai vârtos, din fapta bună ţi se întâmplă ţie vrăjmăşia. Ca din cauza ostenelii este războiul desfrânării. Că, uneori trupul nostru se sălbăticeşte din traiul cel bun, iar, alteori, patima năvăleşte asupra noastră prin gânduri, iar, alteori, însuşi dracul, din zavistie, ne face războiul. Că eu, de multe ori, luând seamă, m-am aflat în unele ca acestea. Că, iată, mă vezi pe mine om bătrân, având patruzeci de ani chilie şi îngrijindu-mă de a mea mântuire, şi atât de bătrân fiind, şi până în ziua de astăzi îmi face mie război".

Învăţătură a prea cuviosului, părintelui nostru Efrem Sirul, că nu se cade a ne jura, nici a grăi de rău.

A zis Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos: "Aţi auzit, că s-a zis celor de demult: să nu juri strâmb, ci să ţii înaintea Domnului jurămintele tale". Eu însă vă spun vouă: să nu juraţi nicidecum, nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu, nici pe pământ, fiindcă este aşternut al picioarelor Lui, nici în Ierusalim, fiindcă este cetatea marelui Împărat, nici pe capul tău, să nu te juri, fiindcă nu poţi să faci un fir de păr alb sau negru. Ci cuvântul vostru să fie: ceea ce este da, da; şi ceea ce este nu, nu; iar ce este mai mult decât acestea, de la cel rău este (Matei, 5, 33-37).

Şi cum îndrăznim noi a călca poruncile Celui ce ne-a făcut pe noi? După cel ce zice: "Până la cer ridică gura lor şi cu limba lor străbat pământul" (Ps. 72,9). Şi îndrăzneşti a-ţi deschide gura ta fără de frică şi a slobozi cuvinte de jurământ şi de defăimare la cer şi nu ai teamă că secera cea de văpaie, pe care a văzut-o proorocul, s-ar putea sălăşui în casa ta, până când te va pierde din cele de sub cer, până când te va pierde din cele de sub cer, că îndrăzneşti a-ţi deschide împotriva Atotputernicului Dumnezeu, către care îngerii, arhanghelii, heruvimii şi serafimii nu îndrăznesc a căuta, că, cu frică şi cutremur mare, stau înaintea

Lui, lăudând numele Lui cel înfricoşător şi prea slăvit şi cu totul vrednic de cinstit.

Precum este scris: "Îndrăzneţii, îngâmfaţii, ei nu se cutremură să hulească măririle (din cer), pe când îngerii, deşi sunt mai mari în tărie şi putere, nu aduc în faţa Domnului judecata defăimătoare împotriva lor. Aceştia însă, ca nişte dobitoace fără minte, din fire făcute să fie prinse şi nimicite, hulind cele ce nu cunosc, vor pieri în stricăciunea lor" (II Petru, 2, 10-12).

Iar tu, om fiind, nu te cunoşti pe tine sau ţi se pare că aceasta îţi face îndreptăţire; Nu, zic ţie. Ci intru pieire şi pierzanie îţi va ieşi ţie lucrul acesta, ca şi sufletele altora le întinezi, ajutător făcându-te satanei. Că, zice apostolul: "Învăţaţi-vă şi povăţuiţi-vă între voi, cu toată înţelepciunea, cântaţi în inimile voastre lui Dumnezeu, mulţumindu-I în psalmi, în laude şi în cântări duhovniceşti" (Col.3, 16).

Iar tu, în locul acestora, lucruri împotrivă înveţi: defăimări şi jurăminte. Şi te faci pe tine, şi pe cei ce urmează nebunia ta, fii ai gheenei. Că gura pe care Dumnezeu a zidit-o pentru prea mărirea Sa, tu pe aceasta cu defăimări ai umplut-o.

Deci, încetează, omule, ca nu cumva însuşi cuvântul cu care defăimezi pe Dumnezeu să se facă văpaie în gura ta şi să-ţi ardă limba. Că oamenii, dacă se ceartă unii cu alţii, după ce se împacă, se ruşinează a se privi în faţă; cum tu, care azi stai în lume, iar mâine vei sta înaintea înfricoşătorului divan, cum îndrăzneşti unele ca acestea a zice? Nu te temi, că s-ar putea să se pogoare foc din cer şi să te mistuiască pe tine, când deschizi gura împotriva Atotţiitorului? Nici nu pui în mintea ta, că s-ar putea să se desfacă năpraznic pământul sub picioarele tale şi să te înghită? Nu te înşela, omule, este cu neputinţă a scăpa din mâinile Celui ce ne-a zidit.

Ascultă pe cel ce zice: Cei care defaimă vor da seamă înaintea lui Dumnezeu, Care va judeca viii şi morţii. Până când întărâtăm pe Cela ce atâtea bunătăţi ne-a dat nouă, Care, luând tină din pământ, a zidit pe om şi a suflat întru el Duh de viaţă, Care a şi supus toate sub picioarele Lui, Care ne cearcă şi ne miluieşte, Cela ce şi pe Unul născut Fiul Său l-a dat pentru viaţa tuturor! Iar noi, în locul facerilor Lui de bine, spini şi mărăcini Îi aducem, al căror sfârşit este arderea.

Întoarce-te dar, de acum înainte, la iubitorul de oameni şi nepomenitorul de rău Dumnezeu, cerând pază gurii tale şi uşă de îngrădire împrejurul buzelor tale. Că văd pe proorocul cât de înfricoşat şi de cutremurat strigă, vorbind cu Dumnezeu, prin curata rugăciune, zicând: "Doamne, auzit-am de faima Ta şi m-am cutremurat de punerile Tale la cale, Dumnezeule". Şi iarăşi: "Auzit-am de aceasta şi

lăuntrul meu s-a zbuciumat la glasul Tău, tremurat-au buzele mele; putreziciunea a cuprins oasele mele şi picioarele mele au şovăit" (Avacum, 3,2,16).

Iar, dacă rămânem defăimând pe Dreptul Judecător, să ascultăm pe apostolul, care zice: "Sau dispreţuieşti tu bogăţia bunătăţii Lui şi a îngăduinţei şi îndelungii Lui răbdări, neştiind că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăinţă? Dar, după învârtoşarea ta şi după inima ta nepocaită, îţi aduni mânie în ziua mâniei şi a arătării dreptei judecăţi a lui Dumnezeu, care va da fiecăruia după faptele lui". (Rom,2,4-6).

Drept aceea, şi în alt loc zice: "Dacă greşind, va greşi omul către om, se vor ruga pentru dânsul către Domnul. Iar dacă Domnului vom greşi, cum ne vom mai ruga Lui?" Deci să ne pocăim, fraţilor. Până când amărâm pe Cel ce ne-a făcut pe noi? Dacă vom pierde limanul, unde ne vom mântui în vreme de furtună şi de vifor! Dacă pe Domnul vom întărâta, către cine vom scăpa în ceasul necazului şi al nevoii?

Eu, fraţilor, acestea am scris vouă, nu ca unul ce arată cu fapta adevărul, ci ca un frate sfătuindu-vă. Că de nu mi-ar fi ajutat mie Domnul, puţin de nu s-ar fi sălăşluit în iad sufletul meu. Pentru aceea şi pe voi vă rog, eu, cel ticălos între oameni, să vă rugaţi pentru mine către Domnul, ca să şteargă mulţimea păcatelor mele, mai înainte de sfârşit, ca să nu fiu ruşinat în aşteptarea mea. Şi în ceasul morţii să caute spre mine, după mulţimea îndurărilor Sale. Şi, prin îngeri credincioşi şi de lumină purtători, să povăţuiască păcătosul meu suflet şi, împreună cu ale voastre, în locaşul drepţilor să-l odihnească.

Că ce fel de frică şi de cutremur nu are sufletul în ceasul acela? Căci, dacă acela ce se duce într-o ţară depărtată, stă şi se minunează, văzând popor străin şi de altă limbă, pământ pe care niciodată nu l-a văzut, apoi, în ce fel de frică ne este sufletul, când se mută din lumea aceasta în ceea ce va fi să fie, văzând atunci cele ce niciodată nu le-a văzut?

Deci, să ne îngrijim de cele de acolo, iubiţilor, cu tot sufletul şi inima. Să slujim lui Dumnezeu cu toată tăria noastră. Să păzim poruncile Lui cu toată puterea. Să iubim înfricoşătorul şi prea cinstitul Numele Lui, iar pe aproapele, ca pe noi înşine, ca să ne învrednicim a auzi binecuvântatul glas; "Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă, de la întemeierea lumii". (Matei, 25, 34).

Bine este cuvântat Dumnezeu, Cel ce ne umple pe noi de binecuvântarea Sa, că întru toţi vecii este mila Lui. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului mare mucenic Nichita

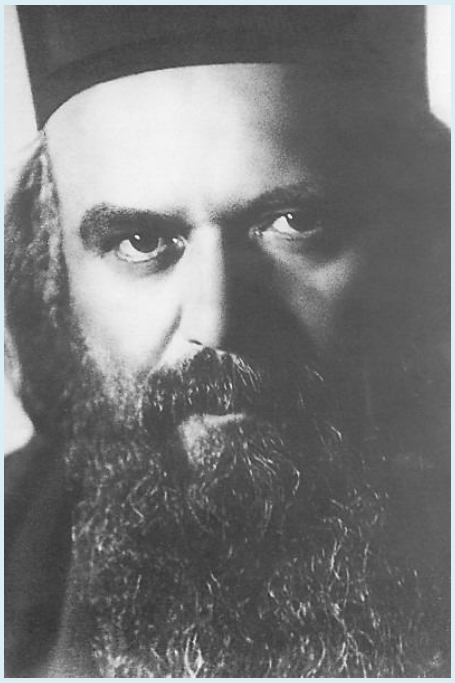

Acesta a fost de neam got. El a fost ucenicul lui Teofil, episcopul goţilor, care a fost unul dintre părinţii Sinodului întâi Ecumenic de la Niceea [anul 325].

Când Athenarik, căpetenia goţilor, a început să îi tortureze pe creştini, Sfântul Nichita a stat înaintea lui şi 1-a înfierat ca pe un păgân şi un criminal. Torturat fiind în chip bestial, sfântul nu s-a lepădat nicicum de credinţa creştină, ci a mărturisit-o cu şi mai multă putere, slăvindu-L pe Dumnezeu şi mulţumindu-I Lui.

În timpul torturilor mintea îi era aţintită la Dumnezeu, iar la piept, sub cămaşă, purta o icoană a Preasfintei Născătoare de Dmnezeu cu Pruncul Iisus, în care dumnezeiescul Prunc era închipuit stând drept şi ţinând Sfânta Cruce în mâinile Lui. Sfântul Nichita purta la sine această icoană, deoarece însăşi Maica lui Dumnezeu i se arătase şi îl întărise în chinurile lui.

La urmă călăul 1-a aruncat pe mucenic în foc, unde el şi-a dat sfântul lui suflet. Cu toate acestea, trupul lui a rămas nears.

Prietenul lui, Marianus, i-a luat trupul, 1-a scos din pământul goţilor [care se întindea în Valahia şi Basarabia de astăzi *(Acesta este şi motivul pentru care Sfântul Nichita se bucură de o mare cinstire în Biserica Română, care i-a rânduit slujbă cu polieleu - v. Sinaxarul Sfântului în Mineiul pe septembrie (Bucureşti, 2003).)]* şi 1-a dus în Cilicia, în cetatea Mopsuestia. Acolo el a ridicat o Sfântă

biserică închinată sfântului mare mucenic Nichita, în care a aşezat şi moaştele făcătoare de minuni ale sfântului.

Sfântul mare mucenic Nichita a luat cununa muceniciei la anul 372.

Cântare de laudă la Sfântul mare mucenic Nichita

Acela iubitor de poporul său este,
Care pentru poporul lui înalţă
Altar adevărat Domnului Celui Viu.

Athenaric gotul silnic a domnit,
Şi jertfe a adus morţilor idoli.
Dar Nichita, sfântul, ostaşul lui Hristos,
Vestit-a curajos mântuirea veşnică.

El întru al nopţii întuneric
a strălucit Lumina Veşniciei
El al idolatriei întuneric l-a risipit
Din al oamenilor inimi.

Sfântul Nichita împotriva regelui a stat,
Şi cu curajul lui a uimit poporul.
El puterea întunericului o a rispit
Cu puterea Crucii prea cinstite.

El întru ale oamenilor inimi a sădit
De Dumnezeu sfânta frică.

Roşul sângelui lui fost-a ca trandafirul
Zorilor zilei celei noi,
Iar duhul lui fericit sălăşluitu-s-a
La curţile Împărăţiei Cerului.

Nichita, sfântul întru foc s-a săvârşit,
Dar flăcările lui nu l-au ars până azi.

Goţii întru numele Domnului
Sfântul Botez au primit,
Şi pe Nichita, sfântul îl proslăvesc în veci.

O, Sfinte mare mucenice Nichita,
Cela ce eşti glas al trâmbiţei lui Dumnezeu,
O, mucenice viteze, ce pe poporul tău l-ai iubit!
Tu pământeştile corturi lepădat-ai,
Iar acum ca un împărat şezi în ceruri
De îngeri înconjurat!
Ci roagă-te Domnului,
ca unul ce la El ai îndrăznire,
Ca să mântuiască ca un Milostiv
Sufletele noastre!

Sfântul mare mucenic Nichita, gotul

Sfântul Nichita Gotul, icoană rusească, sec. al XVI-lea

Sfântul Nichita era din neamul goţilor care, pe vremea împăratului Constantin cel mare, se instalaseră dincolo de râul Istru (Istru, potrivit geografului Meletie, este numit râul Dunărea de la punctul unde se uneşte cu râul Sava până la Marea Neagră sau după alţii, de la oraşul Axioúpolis în jos, până la vărsarea sa).

De mic copil, Nichita a fost învăţat Sfânta credinţă de la episcopul got Teofil, care adesea îi amintea de cuvintele Apostolului Pavel: ”Tu însă rămâi în cele ce ai învăţat şi de care eşti încredinţat, deoarece ştii de la cine le-ai învăţat şi fiindcă de mic copil cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să te înţelepţească spre mântuire, prin credinţa cea întru Hristos Iisus” (2 Timotei 3:14-15). Cu alte cuvinte, să rămâi neclintit în cele ce ai învăţat. De mic copil cunoşti Sfintele Scripturi care îţi pot da adevărata înţelepciune, care călăuzeşte la mântuire prin credinţa în Iisus Hristos. Şi aşa s-a şi întâmplat.

Sfântul mucenic Nichita, gotul, icoană rusească, 1593

Când ighemonul Atanaric l-a arestat pe Nichita şi l-a ameninţat cu chinuri, ca să-l facă să se lepede de Hristos, acesta a rămas neclintit în cele ce a învăţat de mic copil. A mărturisit cu mult curaj pe Hristos în faţa ighemonului, care, atunci când l-a auzit, s-a mâniat cumplit. A poruncit îndată şi i-au zdrobit oasele în chipul cel mai înfricoşător. Dar ura barbarilor era atât de mare, încât după ce i-au zdrobit oasele l-au aruncat în foc, unde şi-a găsit sfârşitul. Focul însă, prin dumnezeiasca vrere, a respectat cinstitele lui moaşte, pe care le-a luat apoi un creştin evlavios şi le-a păstrat într-o raclă.

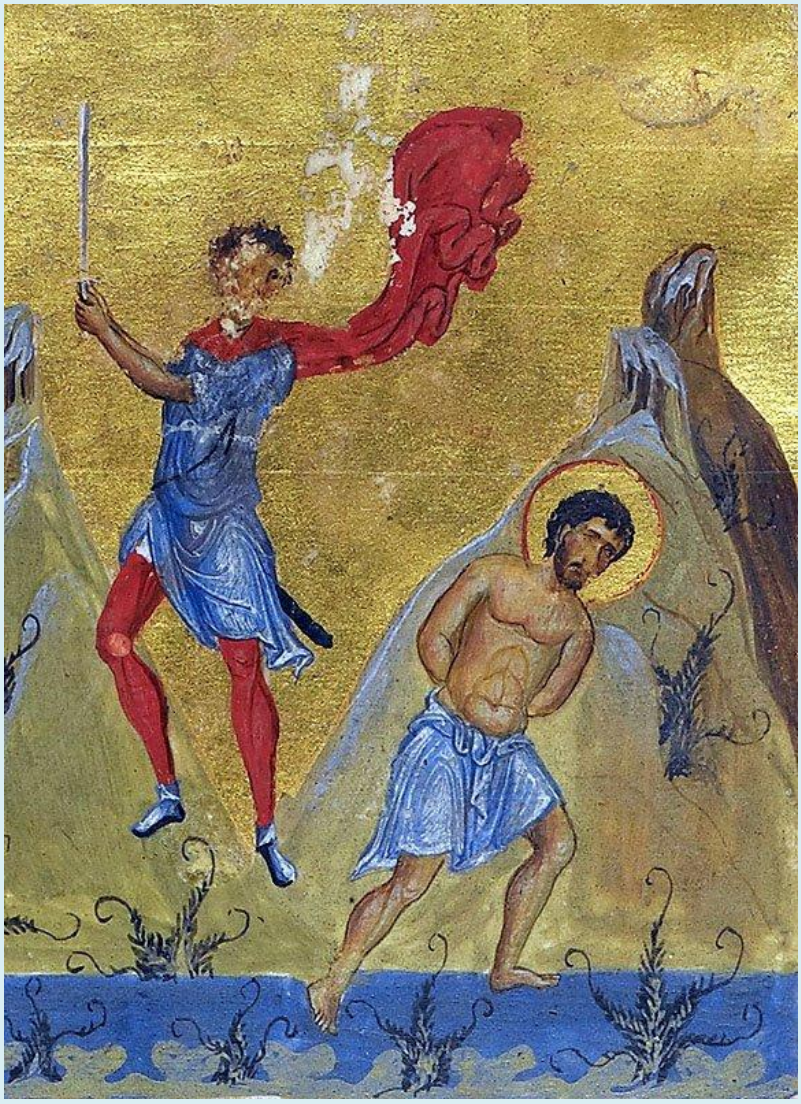

Martiriul Sfântului Nichita, gotul, manuscris bizantin, sec. al XI-lea

Pomenirea lui se săvârşeşte în fiecare an în ziua de 15 septembrie.

Troparul, glasul 1: Purtătorule de chinuri, biruind mai întâi năvălirile barbarilor cu puterea Crucii cea nebiruită, pe urmă ai surpat mândria demonilor, împotrivindu-te cu vitejia ta, Înţelepte şi biruind-o, Nichita, ai luat daruri vrednice de biruinţă. Slavă lui Hristos, Cel ce te-a întărit; slavă Celui ce te-a încununat; slavă Celui ce a mărit pururea cinstită pomenirea ta.

Condacul, glasul al 2-lea (Podobie: ”Căutând cele de sus…”): Tăind tăria înşelăciunii cu împotrivirea ta şi luând cununa biruinţei prin nevoinţa ta, te veseleşti împreună cu îngerii, mărite Nichita, cel cu nume de biruinţă, împreună cu dânşii neîncetat rugându-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

Icosul: Dându-mi cunoştinţa sufletului meu, curăţeşte-mi mintea şi mă arată lucrător poruncilor Tale, Mântuitorule, ca să pot birui pornirile cele multe ale

patimilor mele şi să câştig darul cel de biruinţă al nestricăciunii, prin rugăciunile viteazului tău purtător de chinuri Nichita, Iubitorule de oameni. Căci el ne-a chemat pe noi la pomenirea sa, rugându-se neîncetat pentru noi toţi.

Sursa:
https://www.pemptousia.ro/2014/09/sfantul-mare-mucenic-nichita-gotul/

Sfinte moaşte din epoca primară a creştinismului dobrogean

Provincia dintre Dunăre şi Marea Neagră, numită multă vreme Sciţia mică, iar mai târziu Dobrogea, a avut un mare rol istoric şi religios încă din timpul Greciei antice şi a marelui imperiu roman.

Cu mult înainte de Hristos, aici, la Gurile Dunării, erau exilaţi numeroşi oameni, printre care a fost şi poetul roman Ovidiu.

În primele trei secole după Hristos, Sciţia mică era locul cel mai potrivit pentru surghiunirea şi persecutarea creştinilor care nu voiau să se închine la idoli. Cei mai mulţi dintre creştini mureau aici în surghiun, făcându-se martiri pentru dragostea lui Hristos, iar alţii fugeau în taină din mâinile păgânilor.

Însă cei mai mulţi dintre ei erau condamnaţi de romani la grele chinuri, fie prin tăierea capului, fie prin înfometare şi alte munci. Astfel, Sciţia mică (Dobrogea) a fost ţara martirilor din primele trei secole după Hristos.

Aici au pătimit şi au murit pentru dragostea lui Dumnezeu multe mii de martiri, începând din anii 70-71, când şi Sfântul Apostol Andrei a semănat cuvântul Sfintei Evanghelii în ţara noastră. Din anul 305 până în anul 323, domnind în răsărit păgânul împărat Liciniu, la Gurile Dunării au fost martirizaţi cei mai mulţi creştini.

Apoi, după Edictul de la Milan din anul 313 şi după mutarea capitalei imperiului roman de la Roma la Constantinopol, persecuţia împotriva creştinilor încetând, fiecare din cei surghiuniţi în Sciţia mică se reîntorceau în patria lor.

Sfântul Mucenic Nichita (Romanul), prăznuit la 15 septembrie, a mărturisit dreapta credinţă în Câmpia Dunării şi în 372, pe când săvârşea Sfânta Liturghie în biserică, a fost ars de viu de către goţi în faţa Sfântului altar.

Rămăşiţele sfintelor sale moaşte au fost luate de creştini şi cinstite cu evlavie, iar în anul 451 moaştele lui au fost duse în patria sa străbună, Cilicia.

Hramul Parohiei “Sfântul mare mucenic Nichita Romanul” - Monte Compatri-San Cesareo

6 septembrie 2019 - Pr. Cristian

Cu ajutorul Domnului și cu binecuvântarea Preasfințitului părinte episcop Siluan, al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei, duminică, 15 septembrie 2019, vom prăznui hramul Parohiei noastre, la pomenirea Sfântului mare mucenic Nichita Romanul.

În ajunul prăznuirii, sâmbătă, 14 septembrie 2019, începând cu orele 18.00, vom săvârși Vecernia mare cu Litie, la Sala Don Bassani din Via Campogillaro Nr. 19, Monte Compatri.

În ziua praznicului, duminică, 15 septembrie 2019, vom începe slujba Utreniei de la orele 8.00 și Dumnezeiasca Liturghie de la orele 9.30, ce vor avea loc în aceeași locație, la Sala Don Bassani din Monte Compatri.

Un moment de mare încărcătură duhovnicească va fi reprezentat de așezarea spre închinare a Sfintelor moaște ale Sfintei mare muceniță Ecaterina, ale Sfântului ierarh Andrei Șaguna, mitropolitul Transilvaniei, și ale cuviosului Gavriil Georgianul, minunate daruri oferite Parohiei noastre din purtarea de grijă și binecuvântarea Preasfințitului părintelui nostru episcop Siluan.

În contextul aceluiași eveniment, va avea loc și slujba de Te Deum la început de an școlar pentru copiii și tinerii din Parohia noastră care, de anul acesta, vor participa la un Curs de limbă, cultură și civilizație românească desfășurat în Școala Generală „I. C. Paolo Borsellino” din Monte Compatri, sub coordonarea doamnei profesor Valentina Popa.

După Dumnezeiasca Liturghie, toți cei prezenți se vor bucura împreună la o agapă frățească ce va fi pregătită de către comunitatea noastră.

Evenimentele dedicate prăznuirii Hramului parohiei noaste se vor încheia în seara zilei de duminică, 15 septembrie 2019, când, de la orele 18.00, tot la Sala Don Bassani din Monte Compatri, va avea loc slujba Acatistului Sfântului mare mucenic Nichita Romanul, săvârșit de un sobor de preoți din Protopopiatul nostru, în frunte cu prea cucernicul Părinte protopop Nicolae Strugaru.

Vă așteptăm cu multă bucurie!

http://www.parohiamontecompatrisancesareo.it/

Icoana Maicii Domnului „Novonichita”

Traducere și adaptare: Mihai-Alex Olteanu
Sursa: http://www.ukrainian-orthodoxy.org

La 15 septembrie, a doua zi după praznicul Înălțării Sfintei Cruci, sărbătorim o veche icoană a Maicii Domnului cu Pruncul Hristos care ține în mână o cruce cu care binecuvântează credincioșii. Această icoană poartă numele sfântului prin care ea a venit în lume: Sfântul mare mucenic Nichita gotul.

Atât de mare este cinstea acordată acestui sfânt, încât numele său a devenit foarte comun ca nume de botez pentru creștinii ortodocși.

Sfântul Nichita s-a născut și a crescut pe malurile Dunării, pe actualul teritoriu al României. El era de neam got (un trib germanic) și ucenic al episcopului got Teofil, luminător al goților, care a participat la Sinodul I Ecumenic (din anul

325) și înaintea căruia Sfânta Elena, mama Sfântului Constantin cel mare, a descoperit Sfânta Cruce a Domnului la Ierusalim.

Sfântul Nichita, al cărui nume provine de la cuvântul grecesc care se tâlcuiește „biruință”, a primit botezul de la Teofil, după ce o tânără creștină, Iuliana l-a auzit cum povestește un vis misterios pe care-l avusese, în care un copil cu o cruce i-a zis să își privească pieptul. Când s-a trezit și a făcut acest lucru, a descoperit icoana pe care o pomenim astăzi, împreună cu Sfântul Nichita.

Sfântul Nichita a avut o lucrare importantă de răspândire a creştinismului printre discipolii săi goţi. Prin propriul exemplu şi prin cuvintele sale pline de duh, a adus mulţi păgâni la credinţa creştină.

Sfântul Nichita a devenit liderul spiritual al goților creștini, devenind chiar episcop. El l-a mustrat pe Atanaric, regele păgân al goților, pentru cruzimea sa și pentru faptul că persecuta creștinii.

Sfântul Nichita a îndurat multe chinuri din partea regelui got păgân şi a murit după ce a fost aruncat în foc, la 15 septembrie 372. Trupul său a rămas nevătămat de flăcări şi a fost iluminat cu o minunată strălucire. Noaptea, un prieten al mucenicului, un creştin pe care îl chema Marian, a recuperat trupul Sfântului Nichita. O parte din moaştele marelui mucenic Nichita se găsesc la Mănăstirea Vsokie Decani în Serbia.

Crucea pe care Copilul Hristos o ține în icoană ne amintește de biruința Domnului nostru, care nu a fost câștigată prin mijloace militare. El le-a interzis celor care Îl urmau ca să-L apere cu sabia. În schimb, El a îmbrățișat de bună voie Pătimirile Sale și Crucea, încrezându-Se în Tatăl Ceresc, de a folosi acest lucru pentru binecuvântarea lumii pe care a venit să o salveze datorită iubirii Sale nemăsurate. Murind pe Cruce, El a biruit moartea pentru totdeauna și dăruiește această biruință tuturor celor care-L slujesc. El i-a arătat soldatului Nichita că adevărata izbândă nu vine din faptele sale eroice de pe câmpul de luptă, ci din urmarea lui Dumnezeu, a vieții și a pătimirilor Sale.

Sfântul Nichita a câștigat într-adevăr o victorie de durată. Creștinii ortodocși consideră această victorie finală, sărbătorindu-l pe Sfântul Nichita și prin icoana sa, precum și prin însemnarea prescurilor folosite pentru Euharistie cu „IC XC NI KA” care înseamnă „Iisus Hristos, Biruitorul”.

Doamne, ajută-ne să trăim zilnic acestă biruință, să ne întoarcem către Domnul, să-I mulţumim, să-L ascultăm cu umilință și să ne pocăim pentru greşelile și păcatele noastre.

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

93

Viața și Acatistul Sfântului Mare Mucenic NICHITA

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Purtătorule de chinuri, biruind mai întâi năvălirile barbarilor cu puterea Crucii cea nebiruită, pe urmă ai surpat mândria demonilor, împotrivindu-te cu vitejia ta, înțelepte; și, biruind-o, Nichita, ai primit daruri vrednice de biruință. Slavă lui Hristos, Celui ce te-a întărit! Slavă Celui ce te-a încununat! Slavă Celui ce a preamărit pururea-cinstită pomenirea ta!”

Troparul Sfântului
Mare Mucenic Nichita

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-319-7

Icoane

НИКИТА

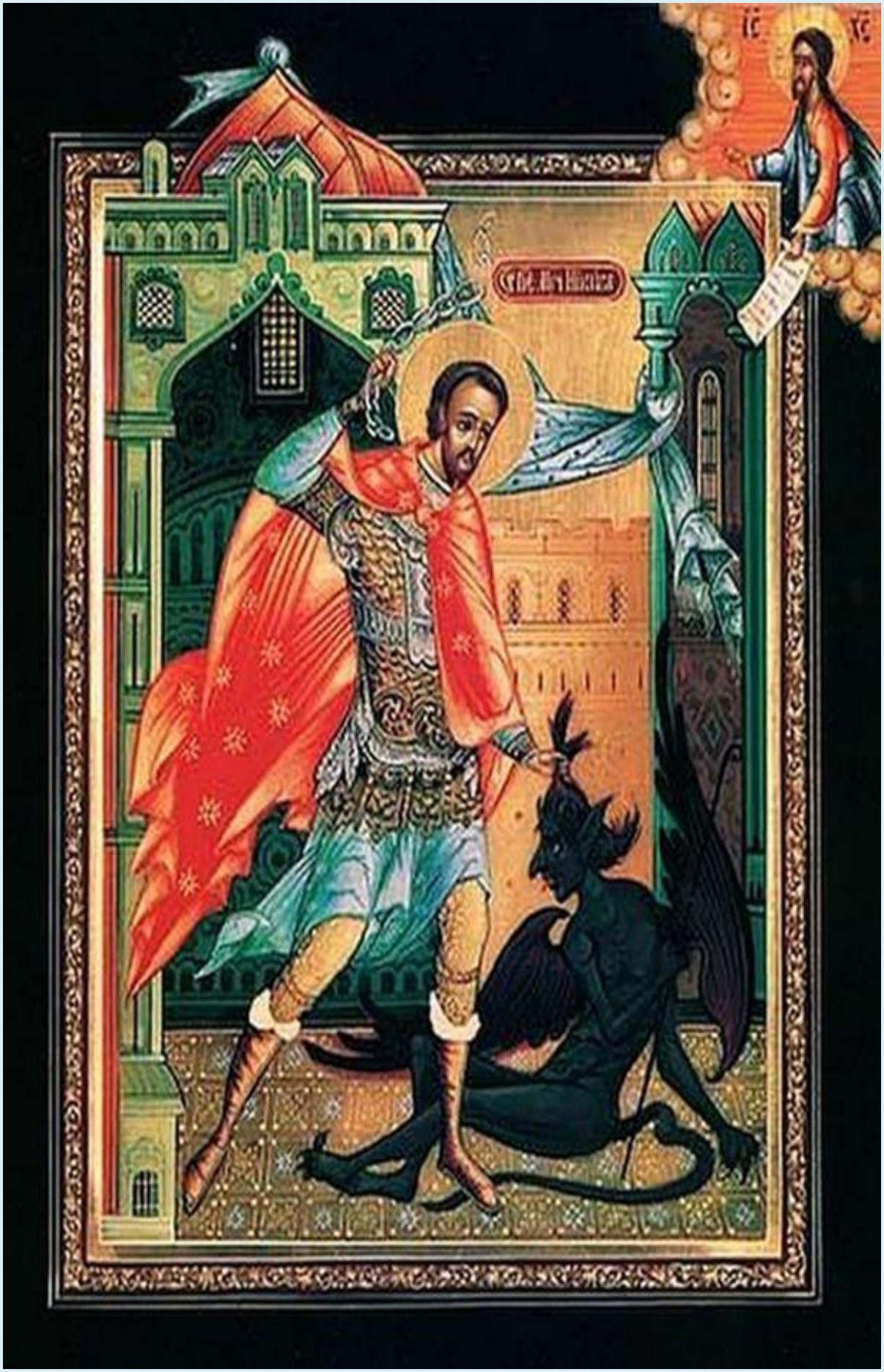

СВ. МЧ. НИКИТА ПОБЕДИТЕЛЬ БЕСА
YAPLAKAL.COM

СТЫЙ ВОИНЪ НИКИТА

ЕТ МЧНКЪ
НИКІТА

СТЫЙ ВЕЛИКОМ НИКИТА

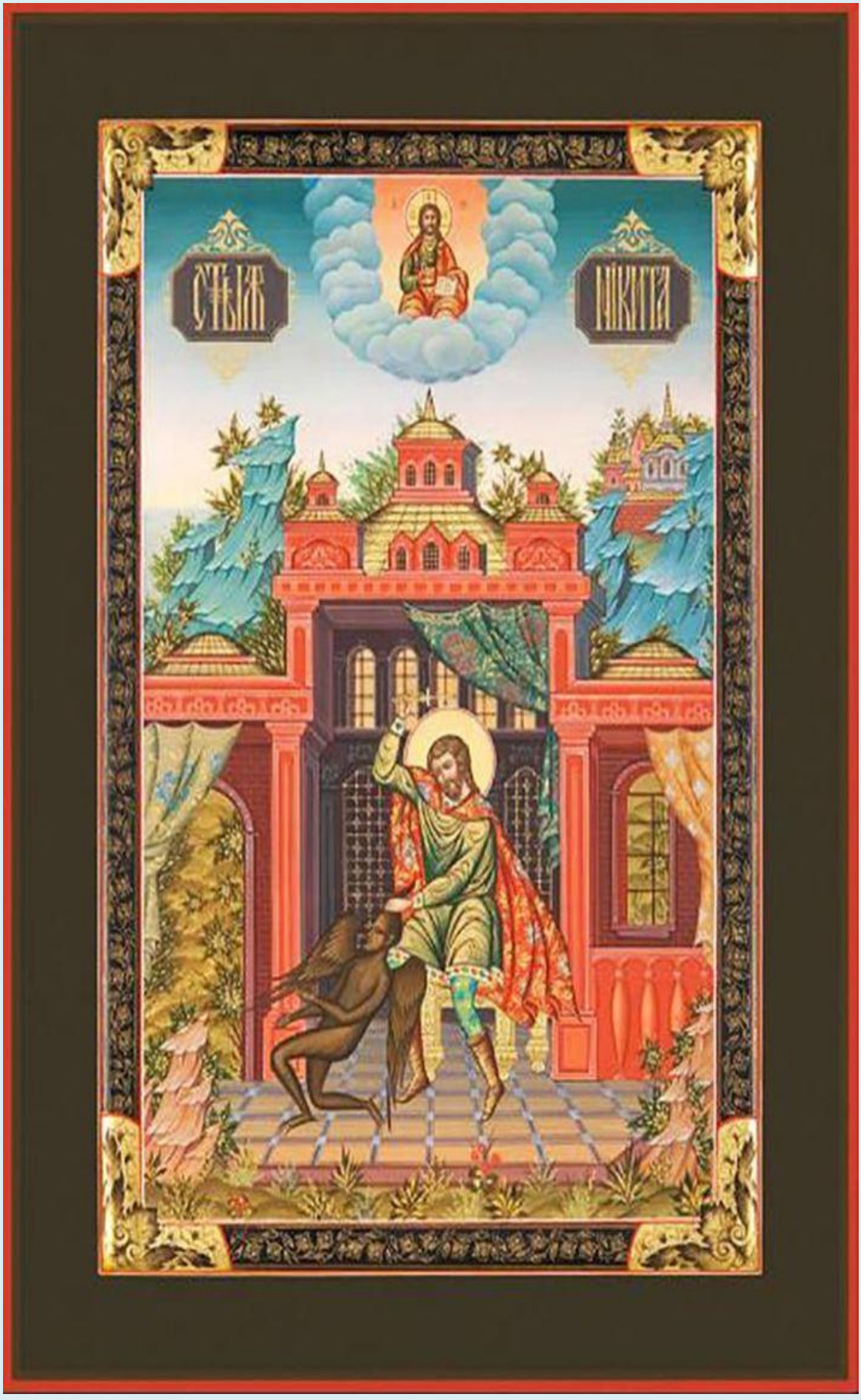
СѢЪЖ
НИКИТА

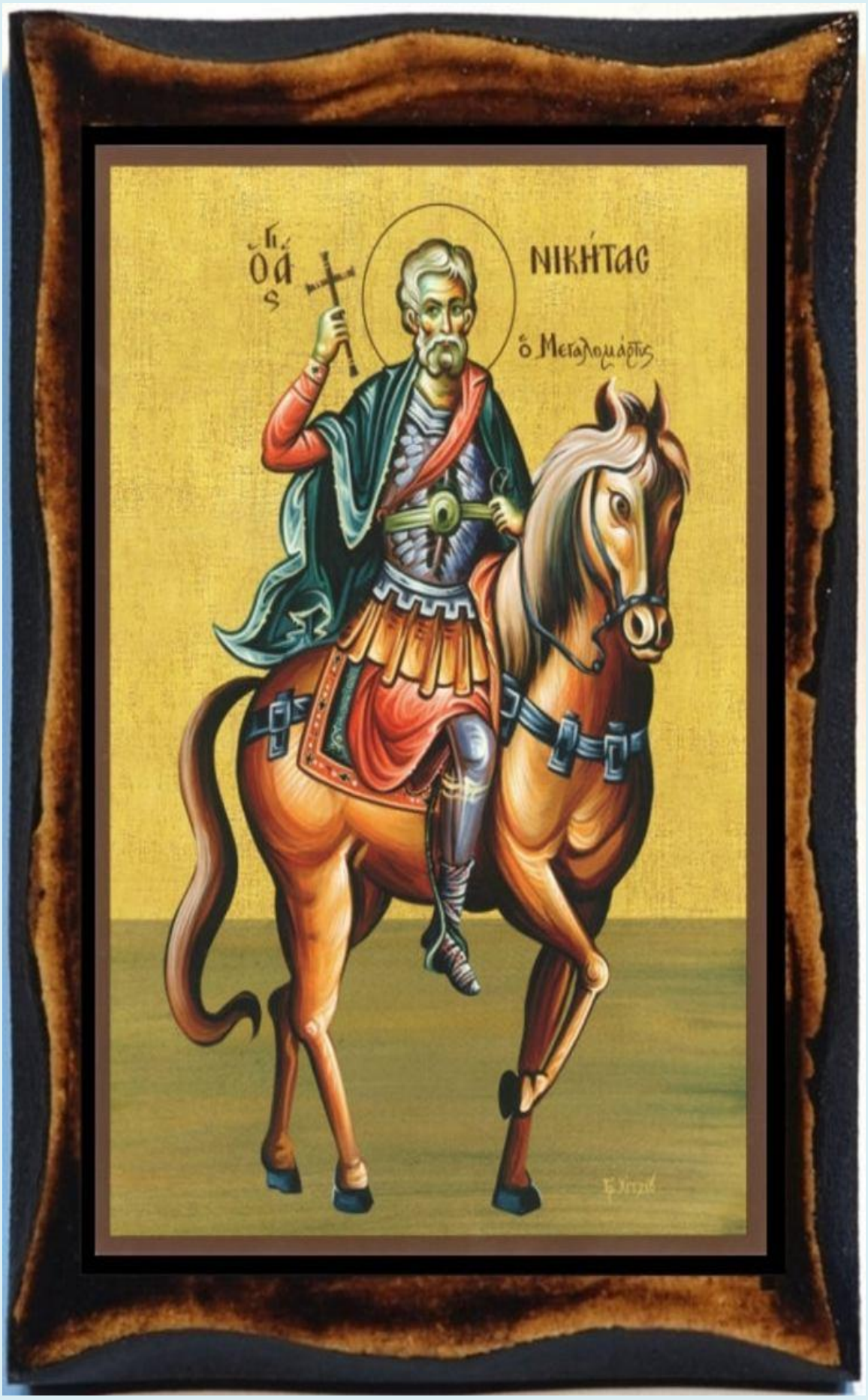
ΝΙΚΗΤΑΣ
ὁ Μεγαλομάρτυς

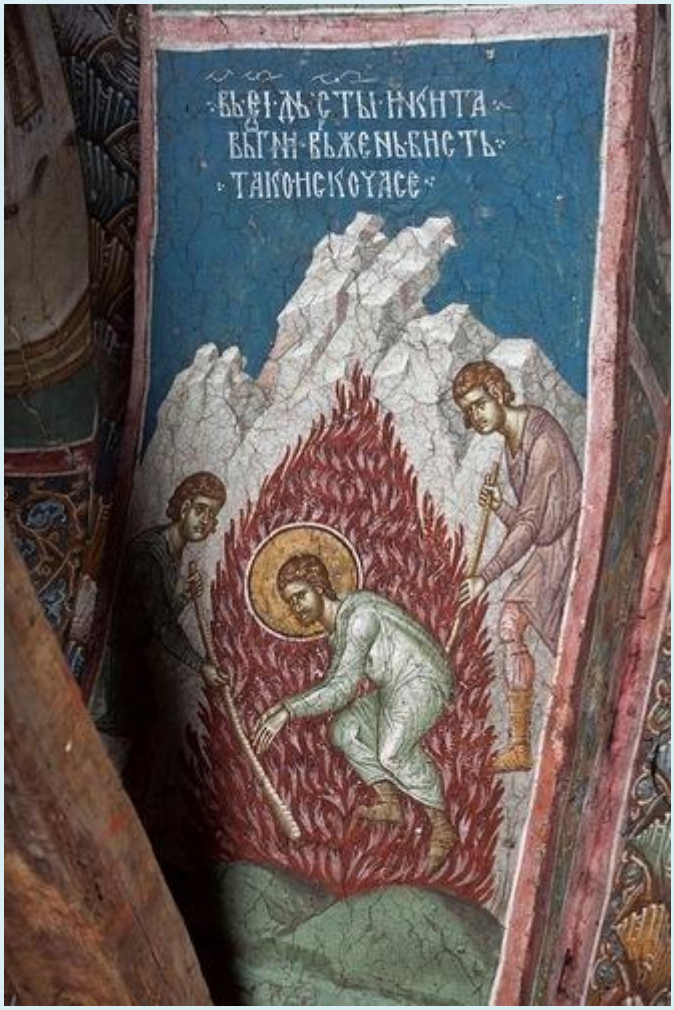
ВЬ ЕІ ДЬ СТЫ ИКИТА
ВЬГНИ ВЬЖЕНЬБИСТЬ
ТАКОИСКОУАСЕ

СТЫ
НИКИТА

Иконописная мастерская
Дмитрия Молчанова

ΝΙΚΗ
ΤΑΣ

ὁ Γ Ἅ
ΝΙΚΗΤΑΣ

15 septembrie

15 septembrie

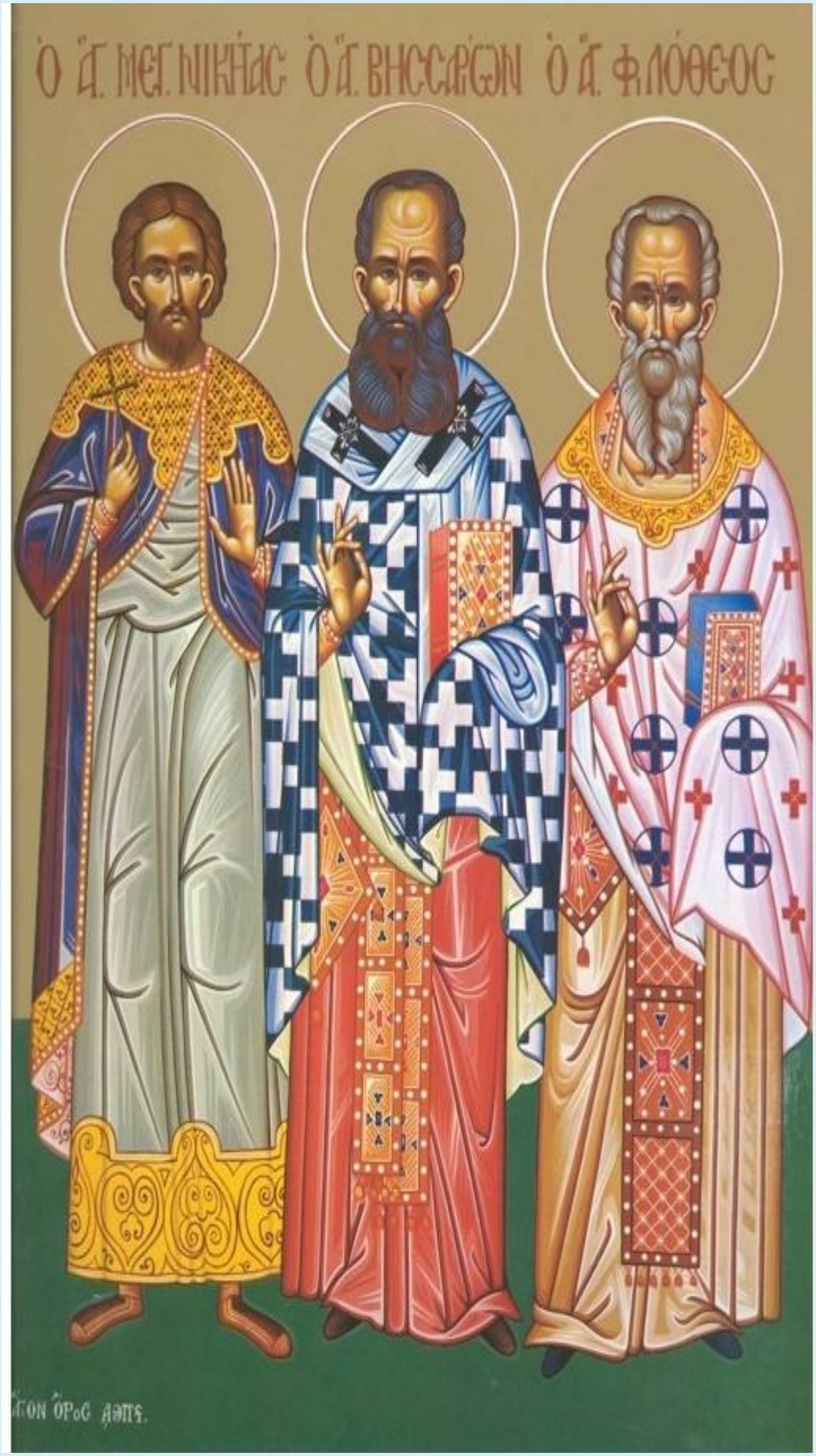
Ὁ Ἅγ. Μεγ. Νικήτας Ὁ Ἅγ. Βησσαρίων Ὁ Ἅγ. Φιλόθεος
Ἅγιον Ὄρος Ἄθως.

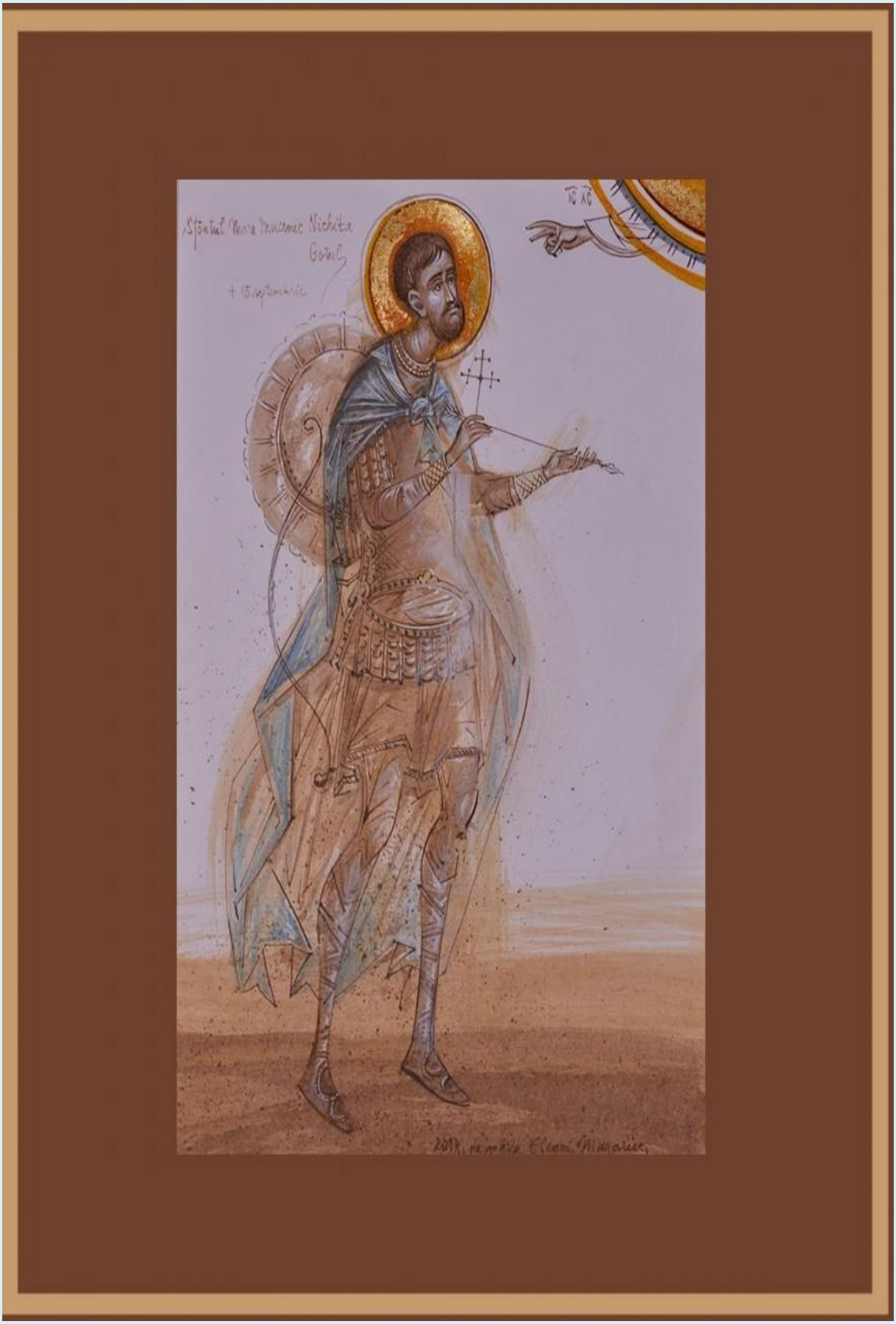

Icoană de Elena Murariu

СВ҃ЙИ ВЕЛИКО·
·МЧ҃КЪ НІКИ́ТА

SA
IN
NIC
ET
AS
THE GOTH

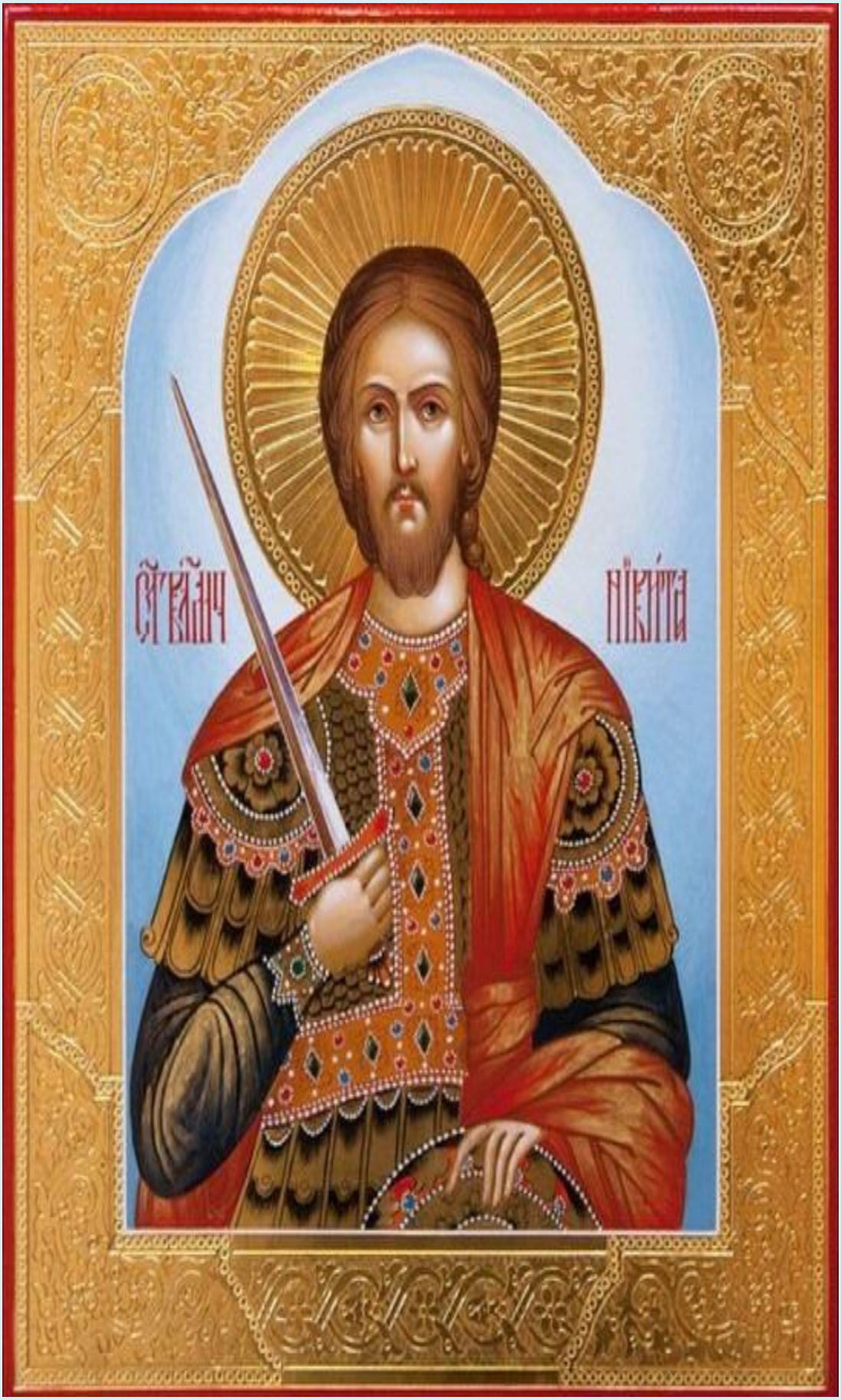

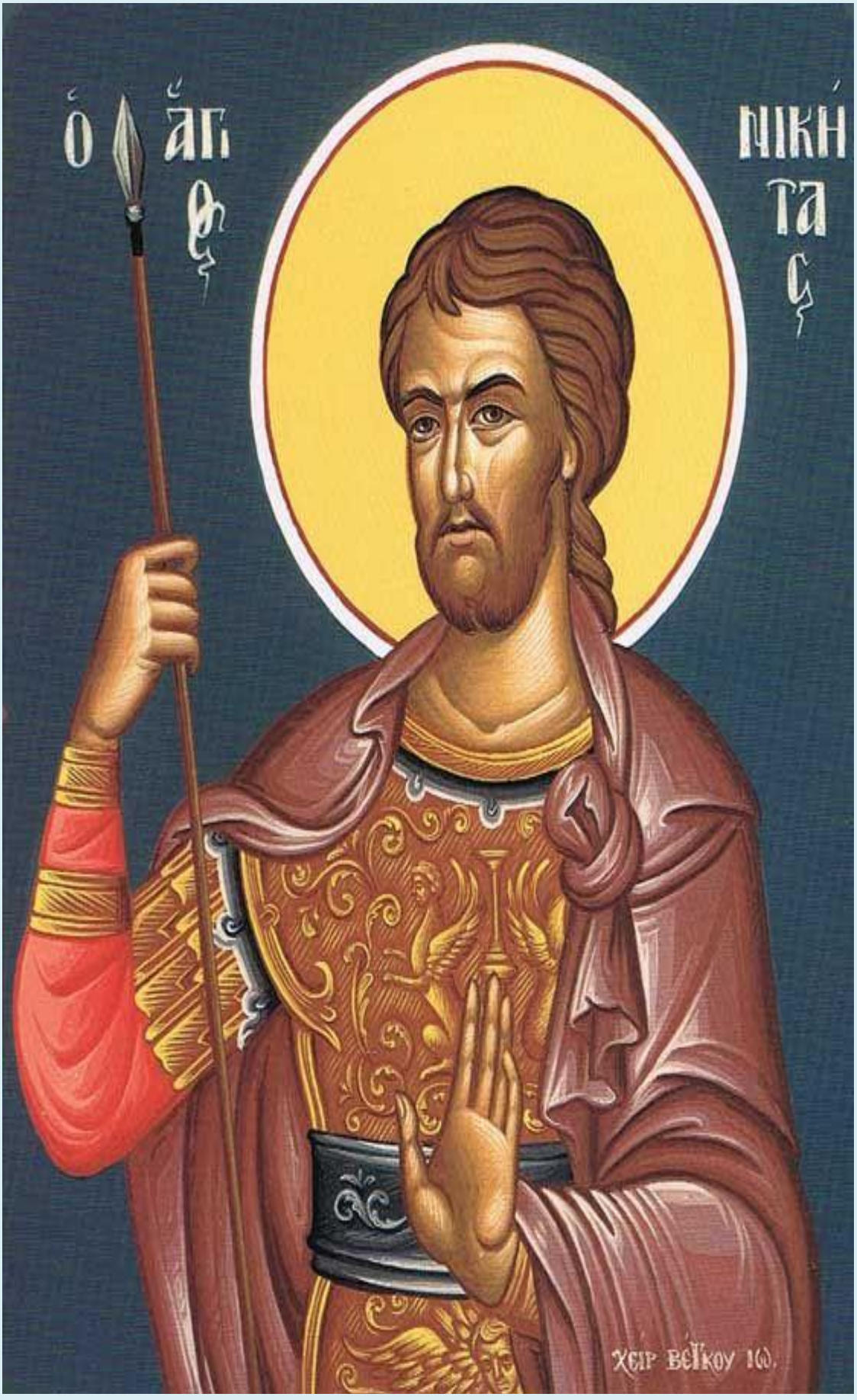
Ὁ ἅγιος
Νικήτας
Χείρ Βέτκου Ιω.

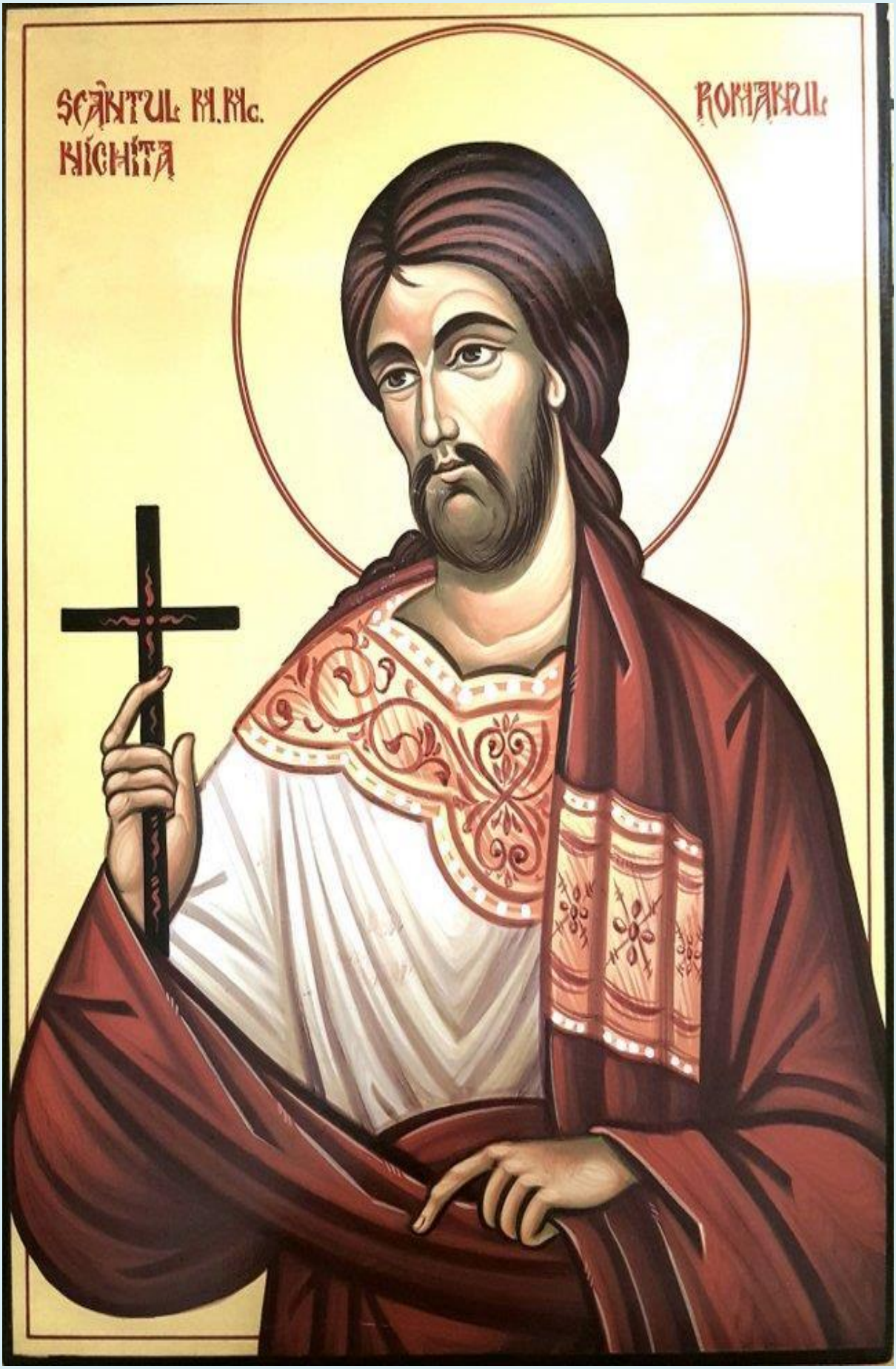
SCĂNTUL M.Mc.
NICHITĂ
ROMÂNUL

Braţul drept al Sfântului mare mucenic Nichita aflat la Sfânta Mânăstire Visoki Dečani din Kosovo

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Nichita Romanul

Sfântul
Mare
Mucenic
NICHITA
Romanul

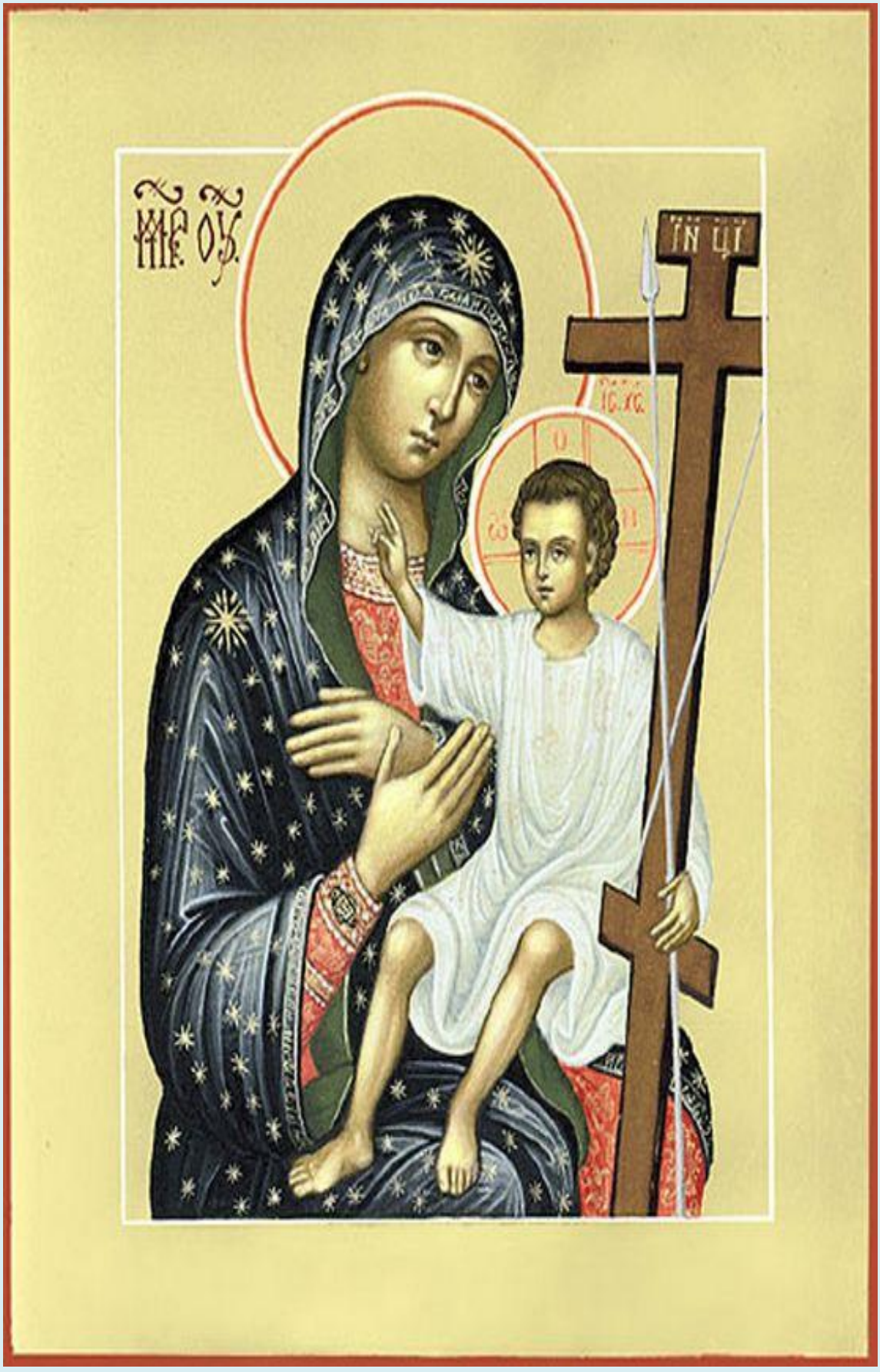

Sfânta icoană a Maicii Domnului Novonichita

Troparul Sfântului Mare Mucenic Nichita Romanul

15 Septembrie - Glasul 1

Purtătorule de chinuri, biruind mai întâi năvălirile barbarilor cu Puterea Crucii cea nebiruită, pe urmă ai surpat mândria demonilor, împotrivindu-te cu vitejia ta, înţelepte; şi biruind-o, Sfinte Mucenice Nichita, ai luat daruri vrednice de biruinţă. Slavă lui Hristos, Cel Ce te-a întărit; Slavă Celui Ce te-a încununat; Slavă Celui Ce a mărit pururea cinstită pomenirea ta.

Troparul Sfântului Mare Mucenic Nichita Romanul

15 Septembrie - Glasul 1

Purtătorule de chinuri, biruind mai întâi năvălirile barbarilor cu Puterea Crucii cea nebiruită, pe urmă ai surpat mândria demonilor, împotrivindu-te cu vitejia ta, înţelepte; şi biruind-o, Sfinte Mucenice Nichita, ai luat daruri vrednice de biruinţă. Slavă lui Hristos, Cel Ce te-a întărit; Slavă Celui Ce te-a încununat; Slavă Celui Ce a mărit pururea cinstită pomenirea ta.

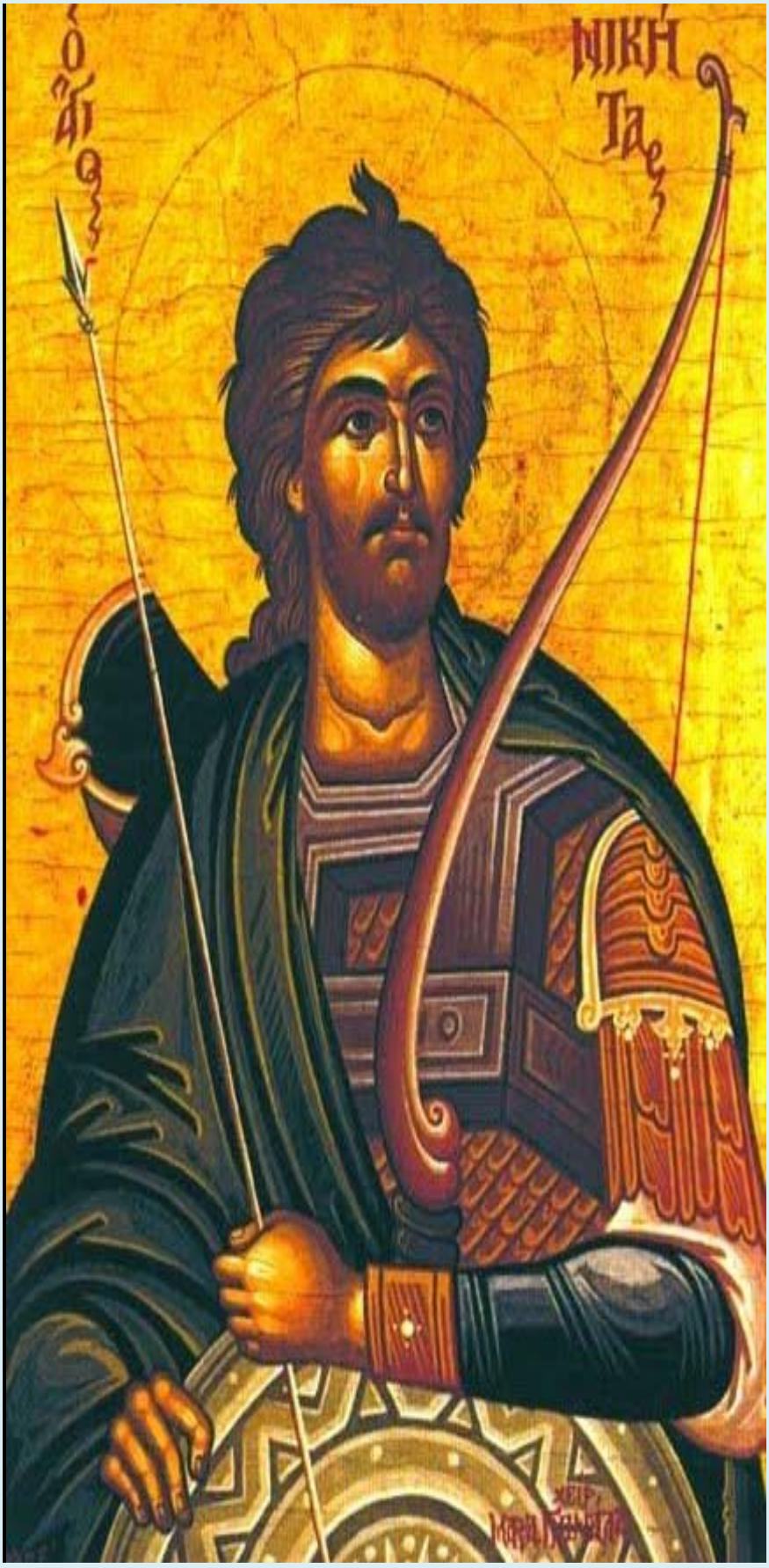

Bucură-te, Sfinte mare mucenice Nichita, cel cu nume de biruinţă!